

เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

Attitudes Towards Home Economics Profession

of Students of the Faculty of Home Economics Technology, Rajamangala University
of Technology, Phra Nakhon

กรประภา อุบลจันทร์

KORNPAPHA UBOLCHAN

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

Attitudes Towards Home Economics Profession

of Students of the Faculty of Home Economics Technology, Rajamangala University

of Technology, Phra Nakhon

กรประภา อุบลจันทร์

KORNPAPHA UBOLCHAN

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

2553

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ชื่อวิทยานิพนธ์ เจตคติต่อวิชาชีพวิศวกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
ชื่อ นามสกุล กรประภา อุบลจันทร์
ชื่อปริญญา วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา วิศวกรรมศาสตร์ (บัณฑิตศึกษา)
คณะ คณะเทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ดวงสุดา เตโชติรส

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้ให้ความเห็นชอบวิทยานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์สมทรง สีดาลัย)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์นวลแข ปาลิวนิช)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ดวงสุดา เตโชติรส)

คณะเทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์
ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ (บัณฑิตศึกษา) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

..... คณบดีคณะเทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชญาภัทร์ กี่อารีโย)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ชื่อวิทยานิพนธ์	เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
ชื่อ สกุล	กรประภา อุบลจันทร์
ชื่อปริญญา	คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาและคณะ	คหกรรมศาสตร์ (บัณฑิตศึกษา) คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2553

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็น มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและหาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 310 คน ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา และสถิติเชิงอนุมาน

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษา คณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความคิด และด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านความรู้สึกนั้นอยู่ในระดับปานกลาง
2. ระดับชั้นที่กำลังศึกษา แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ การรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ วิธีการจัดการเรียนการสอน และ การจัดหลักสูตรการเรียนการสอน วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนสาขาวิชาที่ศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

คำสำคัญ : เจตคติ วิชาชีพ คหกรรมศาสตร์

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ให้ความหมายของคำว่า การศึกษา คือ กระบวนการเรียนรู้เพื่อ วมเจริญงอกงามของบุคคลและสังคม โดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้าง องค์ความรู้ อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อมสังคม การเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้ อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต (กระทรวงศึกษาธิการ , 2542) โดยมาตรา 22 กำหนดแนวทาง ในการจัดการศึกษาไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักผู้เรี ยน ทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเอง ได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด ฉะนั้นครูผู้สอน และผู้จัดการศึกษาจะต้องเปลี่ยนแปลง บทบาทจากการเป็นผู้ชี้แนะ ผู้ถ่ายทอดค วามรู้ ไปเป็นผู้ช่วยเหลือ ส่งเสริม และสนับสนุนผู้เรียนใน การแสวงหาความรู้จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ และให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน เพื่อนำข้อมูล เหล่านั้นไปใช้สร้างสรรค์ความรู้ของตน (กรมวิชาการ , 2544) ดังนั้น การศึกษาจึงเป็นหัวใจสำคัญ ในการพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติ เจตคติ ค่านิยมและคุณธรรมของบุคคล เพื่อให้บุคคล เกิดความภาคภูมิใจและรับ รู้บทบาทหน้าที่ของตน สามารถพัฒนาตนเองไปสู่ศักยภาพสูงสุดและมีจิตสาธารณะในการแก้ปัญหาสังคม รวมถึงดูแลสภาพแวดล้อมและจัดการทรัพยากรของประเทศ ให้เกิดประโยชน์อย่างคุ้มค่า สอดคล้องกับหลักสูตรทศวรรษศาสตร์ซึ่งเป็นศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง ในเรื่องครอบครัวที่ ซึ่งเป็นหน่วยพื้นฐานที่สำคัญของสังคม มีประโยชน์ต่อบุคคล สังคม ในการใช้ทรัพยากรได้อย่างเกิดประสิทธิภาพ เพื่อตนเอง ครอบครัว และเพื่ออาชีพ รวมทั้งช่วย ในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งที่มีผลกระทบต่อครอบครัว อันนำไปสู่ปัญหาสังคม ช่วยพัฒนาคุณภาพ ชีวิตของตนเอง ครอบครัวและสังคมให้สามารถใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุขร่วมกับสิ่งแวดล้อม (นนทลี, 2545) แต่ความเข้าใจและการยอมรับวิชาชีพลหกรรมศาสตร์ยังไม่แพร่หลายกว้างขวาง จากการศึกษาของจิตตินันท์ (2547) ได้ประมวลปัญหาไว้ดังนี้ ประการแรก คือ เกิดจากภาพลักษณ์

และเจตคติของสังคม เข้าใจว่างานคหกรรมศาสตร์เป็นเรื่องของงานบ้านการเรือน ซึ่งเป็นเรื่องใกล้ตัวที่อยู่ในชีวิตประจำวัน ไม่จำเป็นต้องศึกษาเล่าเรียนก็ได้และมองเห็นว่าเป็นงานที่สามารถเรียนรู้ได้จากการทำงานในครอบครัวเป็นเพียงงานบ้านที่ไม่มีความสำคัญไม่ใช้วิชาชีพที่สามารถนำไปประกอบอาชีพที่มีรายได้ ทำให้บุคคลทั่วไปมองไม่เห็นถึงคุณค่าของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

ประการที่สอง คือ เอกลักษณะของวิชาชีพ เนื่องจากคหกรรมศาสตร์มีความหมายกว้างขวางครอบคลุมทุกขอบข่ายงานที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตของมนุษย์ ตั้งแต่เริ่มต้นชีวิตจนถึงที่สุดชีวิต จึงเป็นการยากที่จะกำหนดเอกลักษณ์ที่ชี้ชัดเกี่ยวกับขอบเขตงานที่รับผิดชอบเพียงด้านเดียวเช่น วิชาชีพอื่น ๆ

ประการที่สาม คือ ค่านิยมทางเพศ ซึ่งคนในสังคมมักเข้าใจว่างานคหกรรมศาสตร์เป็นงานของผู้หญิงเป็นเรื่องของการประกอบอาหาร การเย็บปักถักร้อย การเลี้ยงดูเด็ก ไม่ใช่งานของผู้ชายตามค่านิยมทางเพศของสังคมไทย ผู้ชายที่ศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์จึงถูกมองว่ามีนิสัยเป็นผู้หญิงและได้รับ การดูถูกดูหมิ่นความเป็นชาย

ประการสุดท้าย คือ มาตรฐานทางวิชาชีพ ซึ่งคหกรรมศาสตร์ยังไม่มีมาตรฐานทางวิชาชีพเช่นวิชาชีพอื่น ๆ ทั้ง ๆ ที่คหกรรมศาสตร์เป็นวิชาชีพที่ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพของบุคคลและปรับปรุงความจำเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต

นอกจากนี้ วชิรา (2548) กล่าวถึงประเด็นการพิจารณาจุดอ่อนและจุดแข็งของ คหกรรมศาสตร์ ว่า คหกรรมศาสตร์มีจุดแข็งในด้านบุคลากรที่มีคุณภาพ กล่าวคือ นักคหกรรมศาสตร์เป็นผู้มีความอดทน อดกลั้น ขยันและประหยัด เป็นผู้ที่มีศรัทธา พึ่งในการถ่ายทอดและช่วยพัฒนาสังคม เป็นผู้อนุรักษ์วิถีชีวิตและวัฒนธรรมไทย การรักษากฎมีปัญญาและเอกลักษณ์ไทยและเป็นผู้ส่งเสริมเศรษฐกิจให้แก่ครอบครัว ผลงานที่นักคหกรรมศาสตร์ภาคภูมิใจ ได้แก่ OTOP หรือหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ซึ่งเป็นผลงานระดับชาติและเป็นนโยบายของรัฐบาล สำหรับจุดอ่อนของคหกรรมศาสตร์ แบ่งเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านของหลักสูตร ด้านกระบวนการสอน ด้านการประชาสัมพันธ์ ด้านบุคลากร และด้านผู้เรียน

ในด้านของหลักสูตร คือ หลักสูตรคหกรรมศาสตร์ค่อนข้างขาดความชัดเจนขึ้นอยู่กับสถาบันเป็นหลัก ขาดการบูรณาการและการบริหารที่ดี ด้านกระบวนการสอน คือ การสอนให้ทำเป็น ไม่ได้สอนให้คิด ขาดการนำเสนอประโยชน์โดยรวม ขาดกระบวนการเชื่อมโยงความรู้กับวิชาที่สัมพันธ์กันและขาดการให้ความสำคัญกับชิ้นงานมากกว่าขั้นตอนการประชาสัมพันธ์ คือ ขาดการประชาสัมพันธ์เผยแพร่ผลงาน ด้านบุคลากร ได้แก่ ขาดการวิเคราะห์งานตลอดโครงการ ขาดความสนใจในการหาความรู้ ค้นคว้าเพิ่มเติม ขาดความกล้าในการนำเสนอแนวคิดวิธีการที่คิดว่าดี และขาดความเข้าใจในปรัชญาการศึกษาของคหกรรมศาสตร์เอง และในด้านผู้เรียน ส่วนใหญ่จะชอบปฏิบัติมากกว่าวิเคราะห์และวางแผนพัฒนา นอกจากนี้ ไสรณา (2549) ได้สรุปผลรวมของปัญหา ที่ทำให้นักคหกรรมศาสตร์ทั้งหลายเกิดแรงกดดันจากสังคมรอบข้าง ทำให้บางคนขาดความภาคภูมิใจในวิชาชีพ ในขณะที่บางคนลุกขึ้นสู้โดยพยายามแสดงศักยภาพ มี

ความมั่นใจในความสามารถของตนและมีความภาคภูมิใจในอาชีพ เมื่อนำปัญหา ดังกล่าวมาสรุป อาจแสดงให้เห็นความสำคัญของการมีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพของนักคหกรรมศาสตร์ เป็นสิ่งที่ ควรปลูกฝังเพื่อสร้างให้คหกรรมศาสตร์เป็นที่ยอมรับ หากทุกคนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ นั้นย่อมสามารถพัฒนาได้ทัดเทียมกับวิชาชีพอื่น ๆ ในสังคม

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เป็นสถานศึกษาที่มุ่งมั่นจะผลิตบัณฑิตออกมาให้มี ประสิทธิภาพมากที่สุด เน้นจัดการศึกษาวิชาชีพพระคหกรรมศาสตร์ บนพื้นฐานวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี และเน้นผลิตบัณฑิตนักปฏิบัติให้มีความ เชี่ยวชาญและชำนาญใน การทำงานอย่างมี รูปธรรมที่ชัดเจน ปัจจุบัน เปิดสอน 9 คณะ ได้แก่ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะบริหารธุรกิจ คณะ วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบ แฟชั่น และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ สำหรับการวิจัยครั้งนี้ คณะที่ผู้วิจัยศึกษา คือ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ เนื่องจากเป็นคณะ ที่มีการจัดการเรียนการสอนในลักษณะวิชาชีพ โดยเป็นแหล่งเรียนรู้ชั้นนำด้านคหกรรมศาสตร์ มุ่งเน้นผลิตบัณฑิตนักปฏิบัติเฉพาะทางจัดการเรียน การสอนทางด้านคหกรรมศาสตร์ มีการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ดำเนินการโดยคณาจารย์ผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้เชิงลึกด้านคหกรรมศาสตร์ จากการศึกษาของ รพีพรรณ (2541) ได้ศึกษาเรื่อง ทักษะคิดต่อการเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาส ตรีของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีทักษะคิดต่อการเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์โดยรวมด้าน ครู ด้านวิชาที่เรียน ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน ด้านบรรยากาศในการเรียนการ สอน และ ด้านเพื่อนอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นทักษะคิดด้านการเห็นคุณค่าของการศึกษาอยู่ในระดับดี ซึ่ง แสดงให้เห็นว่านักศึกษายังมี ทักษะคิดต่อการศึกษาในวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ยังไม่ดี ซึ่งจำเป็นต้อง แก่ใจและเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึก และด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมดัง กล่าวให้ หมดไป

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยสนใจศึกษาเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่กำลังศึกษาอยู่ใน ระดับชั้นปีที่ 1 - 4 เพื่อนำผลวิจัยมาเป็นข้อมูลในการปลูกฝังเจตคติให้กับนักศึกษา เพราะ เจตคติ เป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ นักศึกษาเหล่านี้เป็นผู้ที่จะนำความรู้และทักษะที่ได้รับจาก การศึกษาไปใช้ในอนาคต เพื่อประกอบอาชีพและแสดงศักยภาพให้คนในสังคมได้รับรู้และเข้าใจ ในความเป็นคหกรรมศาสตร์ที่มีคุณค่าและความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์

1.2 วัตถุประสงค์

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1.2.1 ศึกษาเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1.2.2 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์กับ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นที่กำลังศึกษาและสาขาวิชาที่ศึกษา ปัจจัยภายใน ได้แก่ แรงจูงใจในการเข้าศึกษา วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ และการรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ปัจจัยภายนอก ได้แก่ วิธีการจัดการเรียนการสอนและการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1–4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่กำลังศึกษาในภาค การศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 1,125 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1–4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหา วิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่กำลังศึกษาในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 310 คน ซึ่งได้จากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างในกรณีทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน (Finite Population) ตามสูตรของทาโร ยามานะ (ยูทช, 2545 อ้างจาก Taro Yamane, 1973) โดยยอมให้เกิด ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มร้อยละ 5 แล้วสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ

1.1 ปัจจัยส่วนบุคคล

1.1.1 ระดับชั้นที่กำลังศึกษา

1.1.2 สาขาวิชาที่ศึกษา

1.2 ปัจจัยภายใน

1.2.1 แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

1.2.2 ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์

1.2.3 การรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

1.3 ปัจจัยภายนอก

1.3.1 วิธีการจัดการเรียนการสอน

1.3.2 การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

2. ตัวแปรตาม คือ เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1.4 นิยามศัพท์

1.4.1 เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมของ นักศึกษาต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ซึ่งทำให้เกิดประสบการณ์ การเรียนรู้ แรงจูงใจ ความภาคภูมิใจ และกา รรับรู้บทบาทที่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม ซึ่งนำไปสู่ความสำเร็จในการใช้ชีวิตประจำวันและการประกอบวิชาชีพด้านคหกรรมศาสตร์ โดยแสดงออกมา 3 ลักษณะ ได้แก่

1.4.1.1 เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ด้านความคิด ได้แก่ การเห็นคุณค่าความสำคัญ และประโยชน์ของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

1.4.1.2 เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ด้ านความรู้สึก ได้แก่ ความชอบ ความภาคภูมิใจ ความสนใจที่มีต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

1.4.1.3 เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศา สตร์ด้านแนวโน้มการแสดงพฤติกรรม ได้แก่ พฤติกรรมที่แสดงถึงความเอาใจใส่ การตั้งใจเรียน การเข้าร่วมกิจกรรม การทำงานที่ได้รับมอบหมาย และการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม

1.4.2 ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง ข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษา ซึ่งอาจส่งผลต่อเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ประกอบด้วย

1.4.2.1 ระดับชั้นที่กำลังศึกษา หมายถึง ระดับชั้น ที่นักศึกษา กำลังศึกษาอยู่ ในปีการศึกษา 2553 ได้แก่ ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4

1.4.2.2 สาขาวิชาที่ศึกษา หมายถึง สาขาวิชาที่นักศึกษาเลือกศึกษาตามความสนใจและความสามารถของนักศึกษา ได้แก่ สาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาเทคโนโลยีการ จัดการสินค้าแฟชั่น สาขาวิชา อาหารและโภชนาการ สาขาวิชา วิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ สาขาวิชา อุตสาหกรรมบริการอาหาร และสาขาวิชา การบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์

1.4.3 ปัจจัยภายใน หมายถึง ปัจจัยที่ส่งเสริมให้นักศึกษามี เจตคติต่อวิชาชีพ คหกรรมศาสตร์ ประกอบด้วย

1.4.3.1 แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ หมายถึง ความรู้สึกรับรู้หรือความพอใจ หรือมีความต้องการปรารถนาหรือมีแรงขับเป็นเหตุชักนำให้นักศึกษาตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาในหลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต จากแหล่งข้อมูล ที่ได้รับการแนะนำของคณะและชื่อเสียงที่ได้รับการยอมรับ รวมถึงประโยชน์ที่นักศึกษาจะได้รับจากการศึกษา

1.4.3.2 ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ หมายถึง ความรู้สึกของนักศึกษาคหกรรมศาสตร์คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ ที่มีความพึงพอใจในการได้เป็นนักศึกษาเมื่อศึกษาแล้วสามารถนำไปเสริมสร้างอาชีพ และสร้างสรรค์ผลงานให้แก่ตนเองและประเทศชาติมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองทำให้เกิดการยอมรับตนเองด้วยความเชื่อมั่นว่า ตนเองเป็นบุคคลที่มีคุณค่าเป็นคนสำคัญ มีสมรรถภาพในการกระทำสิ่งต่าง ๆ มีความเชี่ยวชาญและมีความสามารถประสบความสำเร็จที่ตั้งเป้าหมายไว้

1.4.3.3 การรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ หมายถึง ความตระหนัก ความเข้าใจในบทบาทของตนเอง ในฐานะผู้เรียนทางด้านวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ที่มีต่อครอบครัวและสังคมที่ตนเป็นสมาชิก โดยนำความรู้ ประสบการณ์ด้านวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ไปปรับปรุงคุณภาพชีวิต

1.4.4 ปัจจัยภายนอก หมายถึง ปัจจัยที่ส่งเสริมให้นักศึกษามีเจตคติต่อวิชาชีพ คหกรรมศาสตร์ ประกอบด้วย

1.4.4.1 วิธีการจัดการเรียนการสอน หมายถึง การจัดการเรียนการสอนโดยวิธีที่หลากหลาย เช่น การบรรยาย การอภิปราย ฝึกปฏิบัติ การศึกษาคูณ การจัดทำโครงการ และการใช้สื่อการสอน เพื่อให้ให้นักศึกษาสนใจในการเรียน รวมถึงการสร้างบรรยากาศในการเรียนให้มีความสุข สนุกสนานโดยเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ คิด วิเคราะห์ และแก้ปัญหาโดยการทำงานร่วมกับผู้อื่น

1.4.4.2 การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ หมายถึง การจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นความเป็นเลิศ สทงวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ เพื่อผลิตบัณฑิตให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและสภาพการณ์ในสังคมปัจจุบัน รวมถึงการนำความรู้ความสามารถไปประกอบอาชีพ

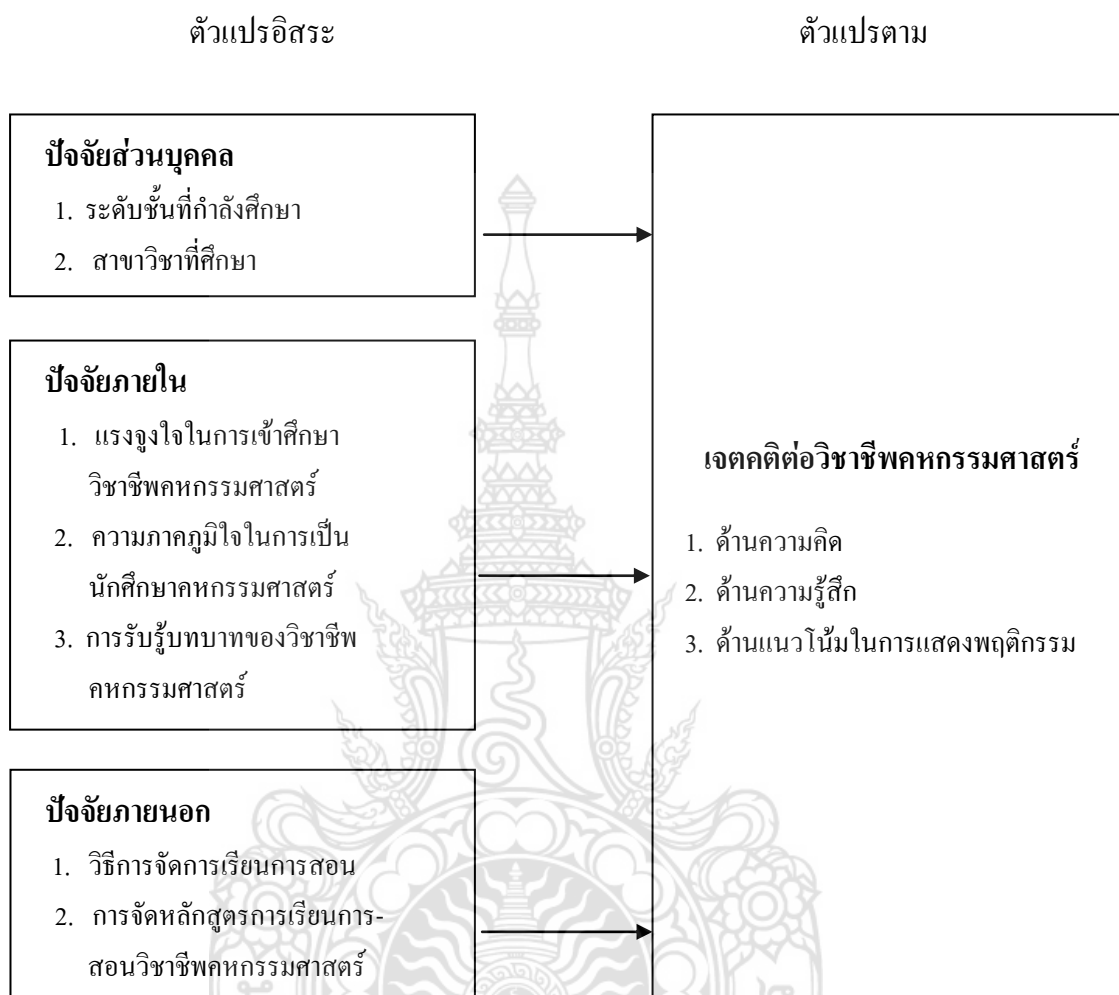
1.5 สมมติฐานในการวิจัย

1.5.1 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นที่กำลังศึกษาและสาขาวิชาที่ศึกษามีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1.5.2 ปัจจัยภายใน ได้แก่ แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ และการรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1.5.3 ปัจจัยภายนอก ได้แก่ วิธีการจัดการเรียนการสอน และการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ มีความสัมพันธ์กับ เจตคติต่อวิชาชีพ คหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการวิจัยจะมีประโยชน์ดังต่อไปนี้

- 1.7.1 เพื่อเป็นแนวทางในการปลูกฝังให้นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์
- 1.7.2 เป็นข้อมูลให้แก่ผู้บริหารและคณาจารย์ นำไปใช้ในการวางแผนการจัดการเรียนการสอน
- 1.7.3 เป็นแนวทางในการประชาสัมพันธ์ แนะแนวหลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ให้กับบุคคลที่สนใจเข้าศึกษา

1.8 คำสำคัญ

เจตคติ วิชาชีพคหกรรมศาสตร์

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้ทำการศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจาก ตำรา เอกสารต่าง ๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำ มาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการศึกษาวิจัยใน ประเด็นต่าง ๆ ซึ่งมีดังต่อไปนี้ คือ

- 2.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับวิชาชีพคหกรรมศาสตร์
- 2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับเจตคติ
- 2.3 ปัจจัยเกี่ยวกับเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

คหกรรมศาสตร์เป็นวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวและการดำรงชีวิตของมนุษย์ โดยมีมุ่ง ส่งเสริมศักยภาพของบุคคล เพื่อยกระดับความเป็นอยู่และปรับปรุงคุณภาพชีวิต ก่อให้เกิด ประโยชน์แก่บุคคล ครอบครัว และสิ่งแวดล้อม

2.1.1 ความหมายของคหกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช สาขาคหกรรมศาสตร์ (2533) กล่าวว่า คหกรรม ศาสตร์เป็นศาสตร์ที่เน้นการพัฒนาคุณภาพชีวิตและการงาน การอาชีพ โดยใช้ศาสตร์หลายแขนงมา สังเคราะห์ หรือมาประยุกต์ให้เป็นศาสตร์ของการพัฒนาครอบครัว สังคม และชุมชน

นนทลี (2545) อ้างจาก Parker (1980) กล่าวว่า คหกรรมศาสตร์เป็นศิลปะและ วิทยาศาสตร์ที่สัมพันธ์กับการดำเนินไปข้างหน้าของครอบครัว ซึ่งหมายถึง นักคหกรรมศาสตร์เป็น ผู้เกี่ยวข้องกับครอบครัวและเป็นผู้รวมความรู้ทางวิทยาศาสตร์และมานุษยวิทยาเข้าด้วยกัน เพื่อให้ บุคคลสามารถจัดการกับการเปลี่ยนแปลง และการใช้เทคโนโลยีปรับปรุงความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น

ดังนั้น เนื้อหาของคหกรรมศาสตร์ คือ การสังเคราะห์และพัฒนาความรู้โดยผู้ทำงานทั้งในด้านกายภาพ ชีววิทยา และวิทยาศาสตร์สังคม ไปพร้อมๆ กับความรู้ด้านศิลปะและมานุษยวิทยา เพื่อปรับปรุงความเป็นอยู่ของครอบครัว

ราชบัณฑิตยสถาน (2546) ให้ความหมายของคหกรรมศาสตร์ หมายถึง วิชาที่เกี่ยวข้องกับความรู้ทางวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ โดยมีมุ่งพัฒนาครอบครัวด้วยการจัดการทรัพยากรบุคคล วัสดุ และสิ่งแวดล้อม เพื่อพัฒนาอาชีพและเสริมสร้างคุณภาพชีวิต ความมั่นคงของสถาบันครอบครัวและสังคม

จากความหมายของคหกรรมศาสตร์ อาจสรุปได้ว่าคหกรรมศาสตร์เป็นศาสตร์วิชาชีพที่บูรณาการมาจากความรู้รอบด้านของมนุษย์ เพื่อให้บุคคลสามารถจัดการกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและสังคมให้ดีขึ้น

2.1.2 ความสำคัญของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

ประเชิญ (2537) ได้กล่าวถึงความสำคัญของ วิชาคหกรรมศาสตร์ ไว้ว่า วิชาคหกรรมศาสตร์มุ่งเน้นที่จะให้นักศึกษาจบหลักสูตรออกไปประกอบอาชีพตามความรู้ ความสามารถ ความถนัด ความสนใจของตนเอง และสนองความต้องการของตลาดแรงงาน ดังนั้น เป้าหมายของคหกรรมศาสตร์คือ เรียนเพื่อนำความรู้ไปประกอบอาชีพ และเพื่อที่มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น (To learn to make a living and to learn to live a better quality of life)

คหกรรมศาสตร์ตามแนวคิดใหม่ คือ วิชาชีพแขนงหนึ่ง เป็นการนำความรู้ที่ได้รับไปประกอบอาชีพหรือนำไปพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลทุกเพศทุกวัย สามารถแบ่งกลุ่มบุคคลออกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ

2.1.2.1 กลุ่มผู้บริโภคที่นำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันและผู้ฝึกปฏิบัติ (Consumer and Home making)

2.1.2.2 กลุ่มที่ใช้ความรู้ทางคหกรรมศาสตร์เพื่อเตรียมตัวในการประกอบอาชีพ (Occupational Preparation)

จะเห็นได้ว่าวิชาคหกรรมศาสตร์มีความสำคัญต่อผู้ศึกษาเพื่อนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ดังนั้น ผู้ศึกษาจะต้องมีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพจึงสามารถที่จะนำความรู้ในวิชาชีพไปพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเอง และพัฒนาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ให้ก้าวหน้าต่อไป

2.1.3 จรรยาบรรณวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2535) กล่าวถึง จรรยาบรรณวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ไว้ ดังนี้

2.1.3.9 เป็นผู้มีศรัทธาและมีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพของตนเอง

2.1.3.10 เป็นผู้มีความรับผิดชอบในหน้าที่ที่ตนเข้าไปเกี่ยวข้องและปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่นั้น ๆ ด้วยคุณธรรม

2.1.3.11 แนะนำความรู้ทางคหกรรมศาสตร์และนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมอยู่เสมอ

2.1.3.12 เป็นผู้หมั่นศึกษาหาความรู้ และพัฒนาตนเองให้เป็นคนทันสมัยต่อเหตุการณ์ตลอดเวลา

2.1.3.13 มีคุณธรรมในด้านความซื่อสัตย์ ความซื่อสัตย์ ความอดทน และมีจิตใจที่เปี่ยมด้วยความเมตตากรุณา

2.1.3.14 ร่วมมือกัน มีความสามัคคีกันในวงวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ แม้ว่าจะแยกย้ายกันออกไปรับผิดชอบงานในบทบาทหน้าที่ต่างๆ ทั้งนี้เพื่อธำรงรักษาไว้ซึ่งเกียรติคุณชื่อเสียงแห่งวิชาชีพ

2.1.3.15 คำนึงถึงประโยชน์สุขของส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน ไม่ใช้วิชาชีพเพื่อผลประโยชน์แก่ตนเองจนขาดความเหมาะสม

2.1.3.16 ละเว้นการกระทำใด ๆ อันก่อให้เกิดความเสื่อมเสียทั้งต่อตนเอง ต่อสังคมต่อวิชาชีพและต่อสมาชิกวิชาชีพ

เมื่อประมวลคุณลักษณะดังกล่าว ทั้งหมดเข้าด้วยกัน และนำพิจารณาให้สอดคล้องกับขอบข่ายของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ที่ว่า เป็นสาขาวิชาชีพที่ให้การฝึกอบรมไม่เพียงแต่ช่วยให้คนมีความเป็นอยู่ในบ้านและครอบครัวดีขึ้น แต่ฝึกให้คนมีงานต่าง ๆ เช่น การสอน การบริการสังคม ธุรกิจ และการวิจัยแล้วแนวทางที่สมาชิกในวิชาชีพคหกรรมศาสตร์พึงยึดถือปฏิบัติร่วมกัน เพื่อรักษาและส่งเสริมเกียรติคุณ ชื่อเสียง

2.1.4 แนวทางการพัฒนาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

อุไร (2544) อ้างจาก Bailey et al (1993) เสนอแนวคิดในการพัฒนาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ เพื่อความอยู่รอดในศตวรรษที่ 21 ไว้ 5 ประการ คือ

2.1.4.1 การสร้างบูรณภาพหรือความครบถ้วนของหลักสูตร เนื้อหาวิชาในหลักสูตรต้องสอดคล้องกับหลักการและตอบสนองวัตถุประสงค์ของหลักสูตร วิชาสำคัญที่ขาดไม่ได้ ได้แก่ วิชาสัมมนา ฝึกงาน และวิจัย การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรเน้นประสบการณ์ตรงจากการสาธิตและการฝึกปฏิบัติการทั้งในห้องปฏิบัติการและการฝึกภาคสนาม สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น ห้องสมุด วัสดุอุปกรณ์สำหรับฝึกภาคปฏิบัติ ตลอดจนห้องปฏิบัติการควรมีครบถ้วนและสมบูรณ์

2.1.4.2 การสร้างความเจริญเติบโตโดยใช้หลักการแทนที่ การพัฒนาสถาบันในยุคเศรษฐกิจถดถอยควรยึดหลัก “ประหยัด” มากกว่า “เติมแต่ง” การลงทุนทางการศึกษาเป็นการลงทุนที่สูงทั้งในด้านอาคารสถานที่ วัสดุครุภัณฑ์ และบุคลากร เมื่อสร้างขึ้นมาแล้วจะต้องใช้สิ่งเหล่านั้นให้เกิดประโยชน์อย่างคุ้มค่า หากพบว่ามีการขาดหรือแขนงวิชาใดหรือแขนงวิชาใดมีผู้เรียนน้อยและมีแนวโน้มจะต้องยกเลิกในอนาคต ควรทำการปรับเปลี่ยนให้ สามารถสนองความต้องการของคนกลุ่มใหญ่ แต่ทั้งนี้ต้องตั้งอยู่บนฐานความรู้ที่ใกล้เคียงกัน และอาจให้บุคลากรเข้ารับการฝึกอบรมหรือดูงานเพิ่มเติม

ผู้บริหารและบุคลากรจะต้องพยายามแสวงหาทุนจากภายนอกมาแทนที่งบประมาณสนับสนุนของรัฐ ซึ่งนับวันจะน้อยลงและต้องระอคอยจน อาจเข้าเกินการณ์ การสร้างความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับศิษย์เก่าและเจ้าของธุรกิจต่าง ๆ เป็นโอกาสหนึ่งที่จะได้รับความสนับสนุนทั้งในรูปเงินทุนและความร่วมมือทางวิชาการอื่น ๆ เช่น การทำวิจัย การเอื้อเฟื้อสถานที่ฝึกงาน และการฝึกอบรม อย่างไรก็ตามนักคหกรรมศาสตร์จะต้องไม่มองข้ามการใช้ศักยภาพภายในของหน่วยงานให้เกิดประโยชน์สูงสุดด้วย ก่อนจะแสวงหาความช่วยเหลือจากผู้อื่น เราจะต้องช่วยตัวเองก่อน

2.1.4.3 การปฏิรูปหลักสูตร สถาบันการศึกษาจะต้องประกันคุณภาพการศึกษาโดยการปรับปรุงหลักสูตรอยู่เสมอ ให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงทาง สังคมและเศรษฐกิจ ความต้องการของตลาดแรงงาน และแนวโน้มของการจัดการศึกษา

หลักสูตรต้องเป็นสากล เพื่อเตรียมตัวผู้เรียนให้พร้อมที่จะทำงานในระบบเศรษฐกิจโลก ปัจจัยต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทั่วโลกมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการตัดสินใจ การวางแผน และโอกาสจ้างงานในอนาคต หลักสูตรควรเอื้อให้คนทำงานได้เข้าเรียน โดยจัดตารางสอน ใช้เทคนิคการสอนและกำหนดระยะเวลาในการศึกษาให้เหมาะสม อาจเปิดหลักสูตรประกาศนียบัตรเฉพาะ

สาขา โดยให้เลือกรียนบางรายวิชาในหลักสูตรเต็มรูปแบบที่เปิดสอนในชั้นเรียนปกติหรือเปิดสอนระบบทางไกลโดยอาศัยสื่อต่าง ๆ เช่น ตำราเรียน สิ่งพิมพ์ เทปบันทึกเสียง และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ ควบคู่กับการพบปะผู้สอนหรือวิทยากรเป็นครั้งคราวตามตารางการสอนเสริม การพัฒนาบุคลากรทั้งในรูปศึกษาต่อและฝึกอบรมเป็นปัจจัยส่งเสริมให้มีการปรับปรุงเนื้อหาความรู้ให้ทันสมัยอยู่เสมอและเพิ่มประสิทธิภาพการสอน การติดต่อสื่อสารกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เป็นแหล่งงานของบัณฑิตตลอดจนองค์กรและแนวอาชีพ ช่วยให้สถานศึกษาผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน แม้ว่าการสอนแบบบรรยายจะใช้มากในชั้นเรียนที่มีผู้เรียนกลุ่มใหญ่ ผู้สอนควรจัดให้มีการอภิปรายกลุ่มย่อยเป็นครั้งคราว เพราะการเขียนและการพูดของผู้เรียนจะช่วยให้ผู้สอนทราบว่าผู้เรียนซึมซับประสบการณ์ที่ถ่ายทอดให้มากน้อยเพียงใด ทั้งยังช่วยพัฒนาทักษะการสื่อความหมายให้แก่ผู้เรียนอีกด้วย

2.1.4.4 การสร้างผู้นำหลักสูตร ผู้นำที่มีศักยภาพเป็นปัจจัย สำคัญยิ่งต่อความอยู่รอดและความเจริญของหลักสูตร ผู้นำหลักสูตรจะต้องมีความรู้ความสามารถทั้งด้านวิชาการและด้านบริหาร ในด้านวิชาการผู้นำต้องเข้าใจหลักการ เป้าหมาย และโครงสร้างหลักสูตรอย่างถ่องแท้ มีวิสัยทัศน์กว้างไกล มีความคิดริเริ่มในการสร้างงานที่นำมาซึ่งองค์ความรู้ใหม่ ๆ ในด้านการบริหาร ผู้นำต้องมีความสามารถในการวางแผน ประสานงานและวิเคราะห์งาน สามารถตัดสินใจได้ดี แก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ฉับไว มีความมั่นคงทางอารมณ์ มีความกล้าและเฉียบขาด มีความยุติธรรมและเมตตาธรรม มีมนุษยสัมพันธ์ดีกับหน่วยงานต่างๆทั้งภายในและภายนอกสถาบัน ทั้งในประเทศและต่างประเทศ

การพัฒนาความเป็นผู้นำให้แก่ผู้เรียนทำได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือกัน (Cooperative Learning) ซึ่งผู้เรียนต้องผลัดเปลี่ยนกันทำหน้าที่ต่างๆ ในกลุ่ม ส่งเข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตรผู้นำซึ่งจัดโดยสถาบันที่เชี่ยวชาญในด้านนี้

2.1.4.5 การรักษามาตรฐานคุณภาพของบัณฑิต สถานศึกษาต้องกำหนดคุณสมบัติของผู้สมัครเข้าเรียนอย่างรัดกุมและดำเนินการคัดเลือกอย่างรอบคอบ เพื่อให้ได้ผู้เรียนที่มีคุณภาพ การติดต่อสื่อสารกับฝ่ายแนะแนวของ โรงเรียนมัธยมศึกษาต่างๆ เป็นการประช าสัมพันธ์หลักสูตร ทำให้มีผู้สนใจสมัครเข้าเรียนมากขึ้น เปิดโอกาสในสถานศึกษาสามารถคัดเลือกผู้มีสติปัญญาดีและมีคุณสมบัติที่พึงประสงค์เข้าศึกษาต่อ การผลิตผู้เรียนให้มีคุณภาพเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยสร้างความแข็งแกร่งทางวิชาการและนำชื่อเสียงมาสู่สถาบันการศึกษา

2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับเจตคติ

2.2.1 ความหมายของเจตคติ

เจตคติ เป็นคำศัพท์บัญญัติ ตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Attitude” ซึ่งมีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า “Aptus” แปลว่า โน้มเอียง เหมาะสม (Allport, 1975) มีผู้ใช้คำอื่นในความหมายเดียวกัน เช่น ทักษคติ หรือ เจตคติ (ธีรวุฒิ, 2549) โดยความหมายในภาษาไทยตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2546 ให้ความหมายของคำว่า “เจตคติ” ว่าเป็นคำสมาสระหว่าง คำว่า “เจตตะ” ซึ่งแปลว่า ความเห็น กับคำว่า “คติ” ซึ่งแปลว่าแบบอย่างหรือลักษณะ เมื่อรวมกันเข้าจึงแปลว่า ลักษณะของความเห็น ซึ่งหมายถึง ความรู้สึกส่วนตัวที่เห็นด้วยต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

เฮนรี่ อาสซาล (Henry Assael 1993) ได้ให้คำจำกัดความว่า เจตคติ หมายถึง ความมีใจโน้มเอียงอันเกิดจากการเรียนรู้ที่จะตอบสนองต่อวัตถุหรือระดับชั้นของวัตถุ ในลักษณะเห็นดีเห็นชอบ หรือไม่ชอบอย่างหนึ่งอย่างสม่ำเสมอ

ชิน (2548) ได้สรุปความหมายของเจตคติต่อการเรียนไว้ว่า เจตคติ หมายถึง ความคิดเห็น ความรู้สึก ของนักเรียนที่มีต่อการเรียน ทั้งในด้านเนื้อหาวิชา ครูผู้สอน และกิจกรรมต่างๆ ซึ่งส่งผลให้แสดงพฤติกรรมออกมา 2 ลักษณะ คือ

2.2.1.1 เจตคติในทางบวก หรือ เจตคติที่ดีต่อการเรียน ซึ่งนักเรียนจะแสดงออกมาในลักษณะของการชอบ ความพึงพอใจ เห็นด้วย สนใจในการเรียน มาเรียนอย่างสม่ำเสมอ ยอมรับในพฤติกรรมและความสามารถของครูผู้สอน เห็นคุณค่าของการศึกษา

2.2.1.2 เจตคติในทางลบ หรือ เจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียน ซึ่งนักเรียนจะแสดงออกมาในลักษณะของการไม่ชอบ ไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่สนใจในการเรียน ขาดเรียนบ่อย ๆ ไม่ยอมรับในพฤติกรรมและความสามารถของครูผู้สอน ไม่เห็นคุณค่าของการศึกษา

แสงจันทร์ (2550) ได้สรุปความหมายของเจตคติไว้ว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แล้วแสดงพฤติกรรมออกมาได้ทั้งในทางบวกและทางลบ ตามประสบการณ์ที่ได้รับในขณะนั้น

พัชรินทร์ (2551) ได้สรุปความหมายของเจตคติไว้ว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ความคิดเห็น ความโน้มเอียง ความชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งแสดงออกมาให้เห็นได้ทั้งคำพูดและการกระทำที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งภายหลังจากที่ได้รับประสบการณ์

จากความหมายที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกและความคิดเห็นที่มีอยู่ภายในจิตใจของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งแสดง ออกมาให้เห็นได้ทั้งคำพูดและการกระทำสามารถเป็นไปได้ทั้งในทางบวกและทางลบตามประสบการณ์ที่ได้รับในขณะนั้น

2.2.2 องค์ประกอบของเจตคติ

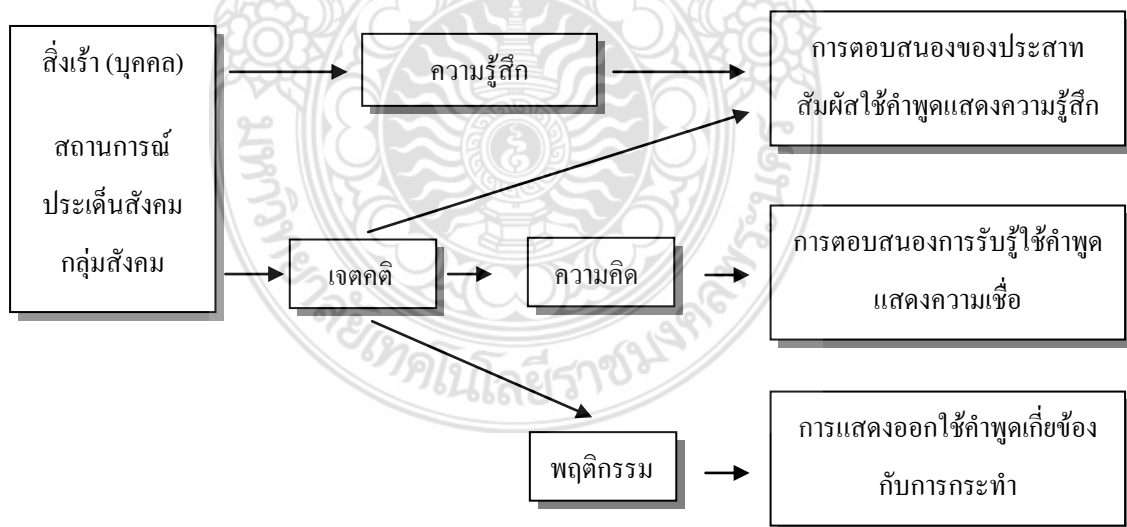
Freeman นักจิตวิทยาสังคมกล่าวว่า องค์ประกอบของเจตคติ แบ่งออกเป็น 3 ประการ คือ (สุชีรา, 2545)

2.2.2.1 ด้านสติปัญญา (Cognitive Component) เป็นเรื่องความรู้ของบุคคล ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อาจเป็นความรู้ต่อบุคคล วัตถุ หรือเหตุการณ์ต่างๆ ในทางดี-ไม่ดี บวก-ลบ

2.2.2.2 ด้านความรู้สึก (Affective Component) เป็นองค์ประกอบทางด้านอารมณ์ความรู้สึก ซึ่งจะถูกเร้าจากด้านสติปัญญา เมื่อคนเรารู้สิ่งใดสิ่งหนึ่ง จะนำไปสู่การเกิดความรู้สึกในทางดี-ไม่ดี ถ้าเรารู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางที่ดี เราก็จะไม่ชอบหรือไม่พอใจในสิ่งนั้น

2.2.2.3 ด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) เป็นความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในทางใดทางหนึ่ง เมื่อบุคคล ามีความรู้ในสิ่งนั้นแล้ว และความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ จะเกิดตามมา

นักจิตวิทยาได้บรรยายองค์ประกอบของเจตคติ ออกมาในรูปแบบของแผนภาพผลปรากฏดังแสดงในภาพประกอบที่ 2.1

ภาพที่ 2.1 องค์ประกอบของเจตคติ

เจตคติเป็นสิ่งที่มียุทธพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ โดยเกี่ยวข้องกับความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมที่แสดงออก ซึ่งการศึกษาองค์ประกอบของเจตคติ พบว่า มีผู้กล่าวถึง องค์ประกอบของเจตคติไว้หลายท่าน ดังนี้

สุรเชษฐ์ (2550) อ้างจาก Harry (1971) กล่าวว่าเจตคติประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ

2.2.2.4 ส่วนของการรับรู้เชิงแนวคิด (Cognitive Component) เป็นส่วนของความรู้ (Knowledge) การรับรู้ (Perception) และความเชื่อ (Belief) ที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้า เป็นตัวกำหนด ทิศทางเจตคติของบุคคลว่าจะไปทางบวกหรือลบ ถ้าบุคคลมีความรู้ ความคิด ต่อสิ่งเร้าทางบวก ก็จะมี เจตคติทางบวก แต่ถ้าบุคคลมีความรู้ ความคิด ต่อสิ่งเร้าทางลบก็จะมีเจตคติทางลบ

2.2.2.5 ส่วนของอารมณ์ (Affective Component) อารมณ์หรือความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าจะเป็นสิ่งกำหนดลักษณะและทิศทางของเจตคติของบุคคล ถ้าบุคคลอารมณ์ดีก็จะมี เจตคติทางบวก แต่ถ้าบุคคลอารมณ์ไม่ดีก็จะมีเจตคติทางลบ

2.2.2.6 ส่วนของพฤติกรรม (Behavioral Component) พฤติกรรมของบุคคลที่ แสดงออกต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งจะเป็นสิ่งที่บอกลักษณะและทิศทางของเจตคติของบุคคล ถ้าบุคคลแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งเร้าชัดเจนแน่นอน เจตคติก็จะมีลักษณะชัดเจนแน่นอน

2.2.3 ลักษณะของเจตคติ

สวีนและอังคณา (2543) อ้างจาก Shaw and Wright (1967) ได้รวบรวมลักษณะทั่วไป หรือมิติของเจตคติจากแนวความคิดของนักจิตวิทยาหลายท่าน ซึ่งส่วนใหญ่มองเจตคติว่ามีลักษณะ ดังนี้

2.2.3.1 เจตคติขึ้นอยู่กับประสบการณ์ มโนภาพของเจตคติ แล้ว เกิดเป็นพฤติกรรม แรงจูงใจเจตคติเป็นเพียงความรู้สึกโน้มเอียงจากการประเมิน ยังไม่ใช่พฤติกรรม ตัวเจตคติเองไม่ใช่ แรงจูงใจแต่เป็นตัวการทำให้เกิดแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรม

2.2.3.2 เจตคติเปลี่ยนแปลงความเข้มข้น ตามแนวของทิศทางตั้งแต่บวกจนถึงลบ นั่น คือ เป็นการแสดงความรู้สึกว่าไปทางบวกมากหรือน้อย ไปทางลบมากหรือน้อย ความเข้มข้นศูนย์ก็ คือ ไม่รู้สึกนั่นเอง หรือเป็นกลางระหว่างบวกกับลบ

2.2.3.3 เจตคติเกิดจากการเรียนรู้มากกว่ามีมาเองแต่กำเนิด โดยเกิดจากการเรียนรู้สิ่ง ที่ปฏิสัมพันธ์รอบตัวเรา ซึ่งเป็นเป้าเจตคติทั้งหลาย ถ้าเรียนรู้ว่าสิ่งนั้นมีคุณค่าก็จะเกิดเจตคติทางดีถ้า เรียนรู้ว่่าสิ่งนั้นไม่มีคุณค่าก็จะเกิดเจตคติไม่ดี สิ่งที่ไม่เคยรู้จัก ไม่เคยเรียนรู้เลย จะไม่เกิดเจตคติ เพราะไม่ได้ศึกษารายละเอียดของสิ่งนั้น การเรียนรู้เป้าเจตคติผ่านตัวจริงหรือผ่านสื่อทั้งหลายที่มีต่อ เป้าเจตคติตัวจริงสามารถเกิดเจตคติขึ้นได้

2.2.3.4 เจตคติขึ้นอยู่กับเป้าเจตคติหรือกลุ่มสิ่งเร้าเฉพาะอย่าง สิ่งเร้าทั้งหลายอาจเป็น คน สัตว์ สิ่งของ สถาบัน มโนภาพ อุดมการณ์ อาชีพ หรือสิ่งอื่นๆ ก็ได้ เจตคติจะมีลักษณะอย่างไร จึงขึ้นอยู่กับเป้าเจตคติที่ได้สัมผัสเรียนรู้มามากน้อยแตกต่างกันเป็นสำคัญ เป้าเจตคติที่มีลักษณะเป็น กลุ่มใกล้เคียงกันจะมีเจตคติแตกต่างจากเป้าเจตคติที่มีลักษณะของกลุ่มแตกต่างกัน

2.2.3.5 เจตคติมีค่าสหสัมพันธ์ภายในเปลี่ยนแปลงไปตามกลุ่ม นั่นคือ กลุ่มที่มี ลักษณะเดียวกัน เจตคติจะมีความสัมพันธ์กันสูง กลุ่มที่มี ลักษณะแตกต่างกันจะมีลักษณะ ความสัมพันธ์กันต่ำ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่มีเจตคติต่อสิ่งเดียวกันย่อมมีความสัมพันธ์กันด้วย

2.2.3.6 เจตคติมีลักษณะมั่นคงและทนทานเปลี่ยนแปลงยาก นั่นคือ ถ้าเป็นเจตคติ จริงๆ แล้ว การเปลี่ยนแปลงจะช้าและทำได้ยาก

ศศิวิมล (2542) กล่าวว่า เจตคติเกิดจากมูลเหตุ 2 ประการ คือ

2.2.3.7 เจตคติเกิดจากประสบการณ์ที่บุคคลมีต่อสิ่ง เร้าต่างๆ โดยผ่านประสบการณ์ ทั้งทางตรงและทางอ้อมที่มีต่อสิ่งเร้า ได้แก่ สิ่งของ บุคคล กลุ่มสังคม เรื่องราวหรือสถานการณ์ ต่างๆ เป็นต้น ประสบการณ์ทางตรง เช่น การได้พบ ได้เห็น ได้ปฏิบัติด้วยตนเองต่อสิ่งเร้าเหล่านั้น ประสบการณ์ทางอ้อม เช่น การได้ยิน ได้ฟัง ได้อ่าน ได้ดูรูปภาพเกี่ยวกับสิ่งเร้าดังกล่าว โดย ประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมล้วนทำให้บุคคลเกิดเจตคติได้ทั้งสิ้น หากบุคคลไม่เคยมี ประสบการณ์ไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อมต่อสิ่งเร้าแล้ว บุคคลก็จะไม่มีเจตคติต่อสิ่งเร้า นั้น

2.2.3.8 เจตคติเกิดจากระบบค่านิยม (Value System) และการตัดสินใจตามค่านิยม (Value Judgments) ในสังคม โดยมีกลุ่มชนแต่ละกลุ่มมีค่านิยม และการตัดสินใจค่านิยมไม่ เหมือนกันเจตคติของแต่ละกลุ่มชนต่อสิ่งเดียวกันจึงอาจไม่ เหมือนกัน การที่บุคคลจะมีเจตคติที่ดี หรือไม่ดีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือมีความรู้สึกว่าสิ่งใดถูกหรือไม่ถูกย่อมขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม ค่านิยม หรือมาตรฐานของกลุ่มหรือสังคมที่บุคคลนั้นใช้ชีวิตอยู่

ธีรวุฒิ (2549) กล่าวว่า เจตคติเป็นความรู้สึกที่ขบงบอกลักษณะทางจิตใจ อารมณ์ของ บุคคล ซึ่งอาจเป็นลักษณะที่ไม่แสดงออกมาภายนอกให้บุคคลอื่นเห็นหรือเข้าใจก็ได้ โดยมีลักษณะ ทั่วไป 5 ประการ ดังนี้

2.2.3.9 เจตคติเป็นเรื่องของอารมณ์ (Feeling) อาจเปลี่ยนแปลงได้ตามเงื่อนไข หรือ สถานการณ์ต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลจะมีการกระทำที่เสแสร้ง โดยแสดงออกไม่ให้ตรงกับ ความรู้สึกของตนเมื่อเขาเรารู้ตัวหรือรู้ว่ามีคนสังเกต

2.2.3.10 เจตคติเป็นเรื่องเฉพาะตัว (Typical) ความรู้สึกของบุคคลอาจเหมือนกันแต่ รูปแบบการแสดงออกแตกต่างกันออกไป หรืออาจมีการแสดงออกที่เหมือนกันแต่ความรู้สึกต่างกัน

2.2.3.11 เจตคติมีทิศทาง (Direction) การแสดงออกของความรู้สึกสามารถแสดงออกได้ 2 ทิศทาง เช่น ทิศทางบวกเป็นทิศทางที่สังคมปรารถนา และทิศทางที่สังคมไม่ปรารถนา ได้แก่ ซื่อสัตย์-คดโกง รัก-เกลียด ชอบ-ไม่ชอบ ขยัน-ขี้เกียจ เป็นต้น

2.2.3.12 เจตคติมีความเข้ม (Intensity) ความรู้สึกของบุคคลอาจเหมือนกันในสถานการณ์เดียวกันแต่อาจแตกต่างกันในเรื่องความเข้มที่บุคคลรู้สึกมากน้อยต่างกัน เช่น รักมาก รักน้อย ขยันมาก ขยันน้อย เป็นต้น

2.2.3.13 เจตคติต้องมีเป้า (Target) ความรู้สึกจะเกิดขึ้นลอย ๆ ไม่ได้ เช่น รักพ่อแม่ ขยันเข้าชั้นเรียน ขี้เกียจทำการบ้าน เป็นต้น

จากการศึกษาลักษณะของเจตคติ อาจสรุปได้ว่า เจตคติเป็นเรื่องของอารมณ์ความรู้สึก ความคิดเห็นหรือพฤติกรรมที่บุคคลมีต่อบุคคลหรือสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งมีผลมาจากประสบการณ์ สิ่งเร้า สิ่งแวดล้อม ฯลฯ เจตคติมีความสลับซับซ้อน สามารถเปลี่ยนแปลงได้แต่ทำได้ ยาก เจตคติมีทิศทางทั้งทางบวกและทางลบ และสามารถที่จะถ่ายทอดไปยังบุคคลอื่นได้

2.2.4 การวัดเจตคติ

การวัดเจตคติเป็นการวัดคุณลักษณะภายในของบุคคล ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้สึกนึกคิด หรือเป็นลักษณะทางจิตใจ คุณลักษณะดังกล่าวมีการแปรเปลี่ยนได้ง่าย ดังนั้นการวัด เจตคติต้องยอมรับข้อตกลงเบื้องต้น ดังนี้ (ไพศาล, 2531)

2.2.4.1 เจตคติมีลักษณะคงเส้นคงวาอยู่ในช่วงเวลาหนึ่ง นั่นคือ ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ได้เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา จะมีช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งที่มีความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งสามารถวัดได้

2.2.4.2 เจตคติของบุคคลไม่สามารถวัดหรือสังเกตได้โดยตรง การวัดจะเป็นแบบวัดทางอ้อมโดยวัดจากแนวโน้มที่บุคคลจะแสดงออกหรือประพฤติปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ

2.2.4.3 เจตคตินอกจากจะแสดงออกในรูปของความรู้สึกนึกคิด เช่น สนับสนุนหรือคัดค้าน ยังมีขนาดหรือปริมาณของความรู้สึกด้วย ดังนั้น ในการวัดเจตคตินอกจากจะทำให้ทราบทิศทางแล้วยังสามารถบอกระดับความมากน้อยได้ด้วย

จากข้อตกลงเบื้องต้นดังกล่าวแสดงให้เห็นได้ว่าแม้ว่าการวัดเจตคติจะมีมาตราส่วนที่สามารถวัดเป็นปริมาณได้ แต่อาจเป็นสิ่งที่คงเส้นคงวาอยู่เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งและอาจเปลี่ยนแปลงได้ ซึ่งการได้รับข้อมูลใหม่ๆ อาจทำให้เจตคติที่มีอยู่เดิมนั้นมีการเปลี่ยนแปลงไป

ลิวน และ อังคณา (2543) กล่าวว่า เจตคติเป็นมโนภาพที่วัดได้ยาก วิธีการวัดจึงมีหลายรูปแบบแล้วแต่สถานการณ์ที่ต้องการวัด โดยสามารถสรุปวิธีการวัดเจตคติได้ดังนี้

2.2.4.4 การสัมภาษณ์ (Interview) หมายถึง การพูดคุยกันอย่างมีจุดมุ่งหมาย ยึดตามแนววัตถุประสงค์ที่จะวัดและบันทึกไว้ได้อย่างถูกต้อง โดยใช้ปากเป็นเครื่องมือสำคัญ ซึ่งจะต้องสร้างข้อคำถามในการสัมภาษณ์ให้ดีเป็นมาตรฐานก่อน ข้อคำถามแต่ละข้อจะต้องกระตุ้นให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ตอบความรู้สึกต่อเป้าเจตคติที่ผู้ทำการสัมภาษณ์ต้องการได้ การเตรียมคนและเตรียมเครื่องมือการวัดจึงเป็นสิ่งสำคัญ การวางแผนสร้างข้อคำถามจะต้องคิดถึงระยะเวลาและลักษณะของผู้ถูกสัมภาษณ์ด้วย ข้อคำถามควรถามคลุมทั้งทางบวกและทางลบ เพื่อจะได้ใช้ประเมินเปรียบเทียบความรู้สึกที่แท้จริง

2.2.4.5 การสังเกต (Observation) คือ การเฝ้ามองดูสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างมีจุดมุ่งหมาย เครื่องมือสำคัญของการสังเกต คือ ตาและหู การสังเกตเจตคติของคนจะต้องใช้เวลาเพื่อหาความแน่นอนของกาเกิดพฤติกรรมนั้น ๆ การเขียนข้อรายการของพฤติกรรมจึงต้องเตรียมไว้ก่อน ถ้าพฤติกรรมนั้นปรากฏจะได้บันทึกไว้ได้ทันที

2.2.4.6 การรายงานตนเอง (Self-report) เครื่องมือแบบนี้ต้องการให้ผู้ถูกสอนแสดงความรู้สึกของตนเองตามสิ่งเร้าที่เขาได้สัมผัส นั่นคือ สิ่งเร้าที่เป็นข้อความ ข้อคำถาม หรือเป็นภาพ เพื่อให้ผู้สอนแสดงความรู้สึกออกมา อย่างตรงไปตรงมา แบบทดสอบหรือมาตราวัดที่ถือเป็นแบบมาตรฐาน เป็นแนวการสร้างของเทอร์สโตน (Thurstone) กัตแมน (Guttman) ลิเคอร์ท (Likert) และ ออสกู๊ด (Osgood)

2.2.4.7 เทคนิคการจินตนาการ (Projective Techniques) อาศัยสถานการณ์หลายอย่างไปเร้าผู้สอบ สถานการณ์ที่กำ หนดให้จะไม่ มี โครงสร้างที่แน่นอน ทำให้ผู้สอบตี ่อจินตนาการออกมาตามประสบการณ์เดิมของตน แต่ละคนจะแสดงออกมาไม่เหมือนกัน การแปลความหมายอาศัยผลจากการตอบสิ่งที่กล่าวมาแล้ว ทำให้พอจะรู้ว่าผู้ผู้นั้นมีเจตคติอย่างไรต่อเป้าเจตคตินั้น

2.2.4.8 การวัดทางสรีระภาพ (Physiological Measurement) การวัดด้านนี้อาศัยเครื่องมือไฟฟ้าหรือเครื่องมืออื่น ๆ ในการสังเกตการณ์เปลี่ยนแปลงสภาพของร่างกาย

ธีรวุฒิ (2549) กล่าวว่า มาตรวัดเจตคติที่นิยมนำมาใช้ในการสร้างแบบวัดเจตคติมี 3 วิธี ได้แก่

2.2.4.9 มาตรวัดเจตคติตามวิธีของเทอร์สโตน (Thurston's Method) โดยการกำหนดระดับความรู้สึกของบุคคล ที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดออกเป็น 11 ระดับ จากน้อยที่สุดจนถึงมากที่สุดจำนวนของการวัดเจตคติจะมีประมาณ 20 – 25 ข้อความ แต่ละข้อความจะมีค่าประจำ (Scale Value) เพื่อใช้เป็นคะแนนที่ได้เมื่อผู้ตอบยอมรับหรือเห็นดี ้วยกับข้อความนั้น ๆ โดยเทอร์สโตนได้ให้ความเห็นว่า การวัดเจตคติจะวัดโดยตรงไม่ได้เพราะเจตคติเป็นสิ่งที่มิอยู่ในสมองของมนุษย์ แต่

อาจวัดได้โดยการแสดงออกจากของเจตคติในรูปความคิดเห็นของบุคคลและภาษาพูด หรือ พฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออก ซึ่งจะเป็นเพียงเครื่องชี้ถึงเจตคติที่มีต่อสิ่งนั้น ๆ เท่านั้น

2.2.4.10 มาตรการวัดเจตคติตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert's Scale) วิธีนี้ เรนิส ลิเคอร์ท (Rensis Likert) เป็นผู้คิดขึ้น ด้วยการนำข้อความที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง และ กำหนดการให้คะแนนโดยใช้เกณฑ์ความเบี่ยงเบนมาตรฐานให้คะแนนช่วงความรู้สึกเท่า ๆ กัน เป็น 5 ช่วง ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจหรือเฉย ๆ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ให้ คะแนนเป็น 5 4 3 2 1 ตามลำดับ ซึ่งได้ผลไม่แตกต่างกัน และพบว่ามีความสัมพันธ์สูงถึง 0.99 กับ ค่าคะแนนที่กำหนดเป็นจำนวนเต็ม คะแนนของผู้ตอบแต่ละคนได้จากการรวมคะแนนจากการตอบ แต่ละข้อของผู้ตอบ

2.2.4.11 มาตรการวัดเจตคติตามวิธีของออสกู๊ด (Osgood's Scale) มีชื่อเรียกทั่วไปว่า มาตรการวัดเจตคติโดยใช้ความหมายทางภาษา มีลักษณะคล้ายกับการหาความหมายของสิ่งกัป (Concept) โดยอาศัยคำคุณศัพท์ที่ใช้อธิบายคุณลักษณะของสิ่งเร้าในลักษณะเป็นคำตรงกันข้ามอย่าง มีเหตุผลโดยทั่วไปจะประกอบด้วย 7 ข้อ ให้เลือกโดยจะให้คนที่ศึกษาประเมินค่าเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่ง หนึ่งการประเมินค่านั้นจะใช้คำคุณศัพท์ซึ่งตรงข้ามกันและมีลำดับของความมากน้อยจากด้านหนึ่ง ไปสู่อีกด้านหนึ่ง รวมทั้งหมด 7 อันดับ

จากเอกสารข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การวัดเจตคติสามารถทำได้หลายวิธี โดยแต่ละ รูปแบบจะแตกต่างกันออกไปให้ได้มาซึ่งผลทางด้านความรู้สึกนึกคิดที่แท้จริงของผู้ถูกวัด

2.2.5 ประโยชน์ของเจตคติ

การมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งต่างๆ ย่อมแสดงว่าบุคคลจะมีพฤติกรรมทางบวก ก่อต่อสิ่งนั้น ๆ ด้วยเนื่องจากเจตคติเป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมของบุคคล นอกจากนี้ มีผู้กล่าวถึงประโยชน์ของ เจตคติในด้านอื่น ๆ ดังนี้

ลัดดา (2532) กล่าวว่า เจตคติมีหน้าที่ 4 ประการ คือ

2.2.5.1 เจตคติช่วยให้บุคคลเข้าใจโลกรอบตัว (Knowing Function) ทำให้เกิดความรู้ โดยสร้างเจตคติอย่างหนึ่งอย่างใด เพื่อจัดระบบสิ่งแวดล้อมที่สับสนวุ่นวายให้ง่ายแก่การเข้าใจ เพื่อ ทำนายเหตุการณ์ต่างๆ เพื่อบอกให้ทราบถึงสาเหตุของเหตุการณ์นั้น ๆ ซึ่งอาจถูกหรือผิดก็ได้

2.2.5.2 เจตคติช่วยป้องกันตนเอง (Self-Defensive Function) ทำให้บุคคลไม่ดูถูก ตนเอง เกิดความภาคภูมิใจโดยการสร้างทัศนคติอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อหลีกเลี่ยงความจริงต่างๆ ที่ทำ ให้ตนเองไม่พึงพอใจ

2.2.5.3 เจตคติเป็นเครื่องมือทำให้บุคคลได้รับประโยชน์ต่าง ๆ และช่วยในการปรับตัวให้เข้ากับสังคม (Instrumental or Social Adjustive Function) สิ่งใดที่ทำให้เราได้รับประโยชน์เราจะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น สิ่งใดที่ขัดขวางความต้องการเราก็จะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น หรือหนีห่างจากสิ่งนั้น

2.2.5.4 เจตคติช่วยให้บุคคลแสดงตนเองออกมา (Self-Expressive Function) บุคคลมักจะมีเจตคติที่สอดคล้องกับความคิดหรือค่านิยมของตนเอง การแสดงเจตคติอย่างหนึ่งอย่างใดออกมานั้นเป็นการแสดงความคิดเกี่ยวกับตนเองของบุคคลด้วย

ลิวน และ อังคณา (2543) กล่าวว่า ประโยชน์ของเจตคติอาจกล่าวสรุปได้ดังนี้

2.2.5.5 เจตคติเป็นคำย่อของการอธิบายความรู้สึกยาวๆ กลุ่มพฤติกรรม ต่างๆ ได้มาก เช่น พวกเขามีเจตคติต่อครอบครัว มีความหมายถึงเขารักครอบครัว ใช้เวลามากในการอยู่กับครอบครัว มีความสุขใจที่ได้อยู่กับครอบครัว เห็นพ้องต้องกันกับความคิดเห็นของครอบครัวทำอะไรหลายอย่างเพื่อครอบครัว ฯลฯ จะเห็นว่าแค่คำเดียวว่าเจตคติเท่านั้น จะมีความหมายมากมาย

2.2.5.6 เจตคติใช้พิจารณาสาเหตุของพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อสิ่งอื่นหรือมีต่อเป้าเจตคติของคนคนนั้นได้ นั่นคือ การรู้เจตคติของคนสามารถส่งเสริมหรือยับยั้งสิ่งที่เขาจะแสดงออกได้

2.2.5.7 เจตคติสามารถมองสังคมได้ เพราะเจตคติเป็นสิ่งที่คงเส้นคงวา พฤติกรรมของบุคคลที่จะแสดงออกจากเจตคติจึงสามารถนำมาอธิบายความคงเส้นคงวาของสังคมได้ด้วย

2.2.5.8 เจตคติมีความดีงามในตัวเอง เจตคติของคนที่มีต่อเป้าเจตคติรอบ ๆ ตัวเราสะท้อนให้เห็นโลกทัศน์ของคน ๆ นั้น ซึ่งมีคุณค่าในการศึกษาจุดมุ่งหมายของชีวิตเรา

2.2.5.9 จากที่รู้ว่าเจตคติเกิดจากพันธูกรรมและสิ่งแวดล้อม ดังนั้น การให้การศึกษาเพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีงามตามสังคม จึงต้องศึกษาสาเหตุญาณและปรับสิ่งแวดล้อม เพื่อให้มีอิทธิพลต่อเจตคติของคนตามที่ต้องการ

2.2.5.10 ในสาขาวิชาสังคมวิทยา นักสังคมวิทยาหลายคนให้ความเห็นว่าเจตคติ เป็นศูนย์กลางความคิดและเป็นฐานของพฤติกรรมสังคม การจะปรับระบบกลไกของสังคมจึงควรเปลี่ยนแปลงเจตคติของแต่ละบุคคล

ธีรวุฒิ (2549) กล่าวว่า จากการศึกษาประโยชน์ของเจตคติ สามารถสรุปได้ดังนี้

2.2.5.11 ช่วยทำให้เข้าใจสิ่งแวดล้อมรอบตัว โดยการจัดรูปหรือจัดระบบสิ่งของต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวเรา

2.2.5.12 ช่วยให้มีภาระเข้าข้างตนเอง โดยช่วยให้บุคคลหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ดีหรือปกปิดความจริงบางอย่าง ซึ่งนำความไม่พอใจมาสู่ตัวเขา

2.2.5.13 ช่วยในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่สลับซับซ้อน ซึ่งการมีปฏิริยาโต้ตอบหรือการกระทำสิ่งใดหนึ่ง ลงไปนั้น ส่วนมากจะทำในสิ่งที่ทำความพอใจมาก หรือเป็นบำเหน็จรางวัลจากสิ่งแวดล้อม

2.2.5.14 ช่วยให้ผู้บุคคลสามารถแสดงออกถึงค่านิยมของตนเอง ซึ่งแสดงว่าเจตคตินั้น นำความพอใจมาให้บุคคลนั้น

2.2.5.15 เตรียมบุคคลเพื่อให้พร้อมต่อการปฏิบัติการ

2.2.5.16 ช่วยให้ผู้บุคคลได้คาดคะเนล่วงหน้าว่าอะไรจะเกิดขึ้น

2.2.5.17 ทำให้บุคคลได้รับความสำเร็จตามหลักชัยที่วางเอาไว้

2.2.6 การเสริมสร้างเจตคติ

การเสริมสร้างเจตคติ ได้มีผู้กล่าวว่าเจตคติสามารถสร้างให้เกิดขึ้นได้หลายท่าน ได้แก่ กมลรัตน์ (2528) กล่าวว่า การสร้างการเปลี่ยนแปลง ลงเจตคติในการเรียนเพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนสามารถทำได้ดังนี้

2.2.6.1 การสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียน

2.2.6.1.1 การจัดสิ่งแวดล้อมหรือประสบการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความพอใจ และความสนุกสนาน

2.2.6.1.2 ผู้สอนต้องเป็นแบบฉบับที่ดีทั้งด้านความคิด ความประพฤติ และการมีระเบียบวินัยด้านการเรียนรู้และสังคม

2.2.6.2 การเปลี่ยนแปลงเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียน

2.2.6.2.1 ให้การแนะนำ โดยชี้แนวทางปฏิบัติต่อการเรียนรู้ให้ถูกต้องเหมาะสม

2.2.6.2.2 พยายามให้การเสริมแรงที่ตรงกับความถนัด และความต้องการแก่ผู้เรียนแต่ละคนเพื่อให้มีกำลังใจที่จะเรียนรู้มากกว่าการลงโทษ

2.2.6.2.3 พยายามให้ผู้เรียน ได้ลงมือกระทำเองและมีส่วนรับผิดชอบต่อสิ่งนั้น ๆ ทำให้เจตคติที่ไม่ดีต่อบทเรียนนั้นลดลง และในที่สุดกลายเป็นเจตคติที่ดีไปได้

จากที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่าเจตคติสามารถเปลี่ยนแปลงได้ เมื่อได้รับประสบการณ์ใหม่ ๆ ที่แตกต่างจากประสบการณ์เดิม และโดยการเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจ จัดสิ่งแวดล้อมหรือประสบการณ์ที่พึงพอใจ สำหรับการศึกษาวชิชาชีพแล้วการทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ การเสริมสร้างเจตคติที่ดีเป็นสิ่งที่ควรกระทำควบคู่ไปกับการเรียนวิชาชีพด้วย

2.3 ปัจจัยเกี่ยวกับเจตคติต่อวิชาชีพพลการศาสตร์

จากแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องข้างต้น ผู้วิจัยได้นำมาบูรณาการเพื่อกำหนดปัจจัยที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อวิชาชีพพลการศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยปัจจัยที่ศึกษามีดังนี้

2.3.1 ปัจจัยส่วนบุคคล

การมีเจตคติต่อวิชาชีพพลการศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อาจมีอิทธิพลมาจากปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา และสาขาที่ศึกษา ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.3.1.1 ระดับชั้นที่กำลังศึกษา

ระดับชั้นที่สูงขึ้นจะทำให้ นักศึกษามีความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้น และอาจส่งผลต่อเจตคติ นิยม และการตัดสินใจที่เปลี่ยนแปลงไปตามวัยและประสบการณ์ที่ได้รับ ดังที่ ชิดารัตน์ (2542) ศึกษาพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับอาชีพกับเจตคติต่อวิชาชีพพลการศาสตร์ของนักศึกษาสาขาพลการศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนคร ได้ พบว่า นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีแตกต่างกัน มีเจตคติต่อวิชาชีพพลการศาสตร์แตกต่างกัน ทั้งในด้านความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม

2.3.1.2 สาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาวิชาที่ศึกษาเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าบุคคลนั้น มีความสามารถ และความชำนาญในด้านใด ซึ่งอาจส่งผลต่อเจตคติต่อวิชาชีพ นอกจากนี้ จิตต์ภิญญา (2551) กล่าวว่า สาขาวิชาที่ศึกษาเป็นการแบ่งกลุ่มโดยอาศัยเกณฑ์พิจารณาจากหลักสูตรของแต่ละคณะ ดังนั้น ในแต่ละกลุ่มสาขาจึงมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน ในด้านหลักสูตร ซึ่งประกอบด้วยรายวิชา เนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน และส่งผลให้กระบวนการหล่อหลอมนิสัยตักศึกษานักศึกษาของแต่ละกลุ่มสาขาวิชา มีความแตกต่างกัน ดังที่ นันทวิทย์ (2548) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการประกอบวิชาชีพพลการศาสตร์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร วิทยาเขตโชติเวช พบว่า นักศึกษาสาขาอาหารและโภชนาการ มีเจตคติทางบวกต่อการประกอบวิชาชีพพลการศาสตร์ เนื่องจากความชัดเจนในเรื่องของสาขาวิชา สายงานอาชีพ และแหล่ง รายได้ที่ดี มีการรองรับของงานที่หลากหลาย ส่งผลให้นักศึกษามีความชัดเจนถึงเป้าหมายในชีวิตภายหลัง การศึกษา ทำให้นักศึกษาเกิดความตั้งใจ ความกระตือรือร้นที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ ในการเรียน เกิดความคิด ความรู้สึกที่ดีต่อวิชาชีพ และมีแนวโน้มที่จะประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับอาหารและโภชนาการ

2.3.2 ปัจจัยภายใน

2.3.2.1 แรงจูงใจในการเข้าศึกษา

เจือจันทร์ (2529) กล่าวถึง เหตุจูงใจในการศึกษาว่าขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ ดังนี้ สภาพฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน ทุนทรัพย์ที่ใช้ในการศึกษามากหรือน้อยกว่ากัน คุณภาพของ การจัดการศึกษาที่แตกต่างกันไป ภูมิลำเนาของสถานที่ศึกษาที่อยู่ในส่วนกลางหรือ ส่วนภูมิภาค ความมีชื่อเสียงของสถานศึกษาที่แตกต่างกัน

รังรอง (2535) กล่าวว่า แรงจูงใจที่ส่งผลหรือมีอิทธิพลโดยตรงต่อ การศึกษา คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement motives) ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เป็นความต้องการทางจิตใจของมนุษย์ที่จะเอาชนะอุปสรรค ฝ่าฟันกระทำสิ่งที่ยาก ๆ ให้ประสบความสำเร็จ เป็นความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งใด ๆ ให้สำเร็จโดยเร็วที่สุดและได้ผลดีที่สุดเท่าที่จะ ทำได้ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สูงจะบรรลุ ผลสำเร็จในการศึกษาและมีความมานะพยายามที่จะ ศึกษาในระดับที่สูงขึ้นไป

ชญชนก (2549) อ้างจาก สุรศักดิ์ (2542) ได้อธิบายรากศัพท์ของคำว่า แรงจูงใจ (Motivation) เป็นคำที่มาจากภาษาละติน “Movere” หมายถึง การเคลื่อนไหว ซึ่งเป็นเรื่องของความรู้สึกที่ไม่หยุดนิ่งนั้น ยังผลให้เกิดพฤติกรรมหรือการกระทำ กล่าวคือ พฤติกรรมนั้นจะเกิด จากพลังหรือบางสิ่งภายในตัวคน ซึ่งเรียกว่าแรงขับ (Drive) หรือแรงจูงใจ (Motive) อันเป็นความ อยากรที่จะบรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์นั้นๆ แรงขับ แรงจูงใจและความอยากรนั้น จะทำให้เกิด สภาวะขาดดุลทางกายภาพ ซึ่งกระตุ้นให้เกิดเป็นพลังที่ชักจูงให้เกิดการกระทำ เพื่อตอบสนองความ ต้องการ

ชญชนก (2549) อ้างจาก อิศราพันธ์ (2544) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจ (Motives) ว่าเป็นสภาวะที่ร่างกายถูกกระตุ้นโดยแรงขับของแต่ละบุคคลหรือถูกกระตุ้นจาก ภายนอกก็ตาม แล้วแสดงเป็นพฤติกรรม อย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อตอบสนองความต้องการให้บรรลุ เป้าหมายนั้น แรงจูงใจจะทำให้บุคคลแต่ละบุคคลเลือกกระทำพฤติกรรม เพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่ เหมาะสมที่สุดในแต่ละสถานการณ์ที่แตกต่างกันออกไป

ชญชนก (2549) กล่าวถึง การจูงใจด้านการศึกษาไว้ว่าเป็นการตัดสินใจที่ สลับซับซ้อน เนื่องจากต้องลงทุนทางด้านค่าใช้จ่ายและเวลา นอกจากนี้การตัดสินใจเข้าร่วม กิจกรรมการศึกษาอย่างใดอย่างหนึ่ง จะรวมถึงการยอมรับเงื่อนไขข้อตกลงและเกณฑ์ต่าง ๆ ด้วย และได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ แรงจูงใจด้านการพัฒนาตนเอง แรงจูงใจด้านสังคม ม แรงจูงใจด้านอาชีพ แรงจูงใจด้านสถาบัน

กล่าวโดยสรุป แรงจูงใจในการศึกษาต่อจะประกอบด้วยความต้องการเป้าหมายที่มีลักษณะผสมผสานกันหลายประการ ทั้งด้านความรู้ ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ ด้านอาชีพและเหตุผลส่วนตัวอื่น ๆ แล้วแต่สถานภาพของตัวเองที่เป็นอยู่

2.3.2.2 ความภาคภูมิใจในตนเอง

มะลิ (2538) อ้างจาก Good (1973) กล่าวถึง ความภูมิใจในตนเอง หมายถึง การตัดสินใจและทัศนคติที่บุคคลมีต่อตนเอง

เพียว (2539) อ้างจาก Ayn (1975) กล่าวว่าความภูมิใจในตนเองเป็นการผสมผสานกันระหว่างความมั่นใจในตนเองกับการยอมรับนับถือตนเอง ทำให้มีความแน่ใจว่าสามารถมีชีวิตอยู่อย่างมีค่า

กรองกาญจน์ (2548) อ้างจาก เจมส์ (1950) ให้ความหมายของความภาคภูมิใจในตนเองไว้ว่า เป็นความรู้สึกซึ่งมีอยู่ในตัวเรา การไม่ทำให้ตัวเราเกิดความล้มเหลวและต่ำต้อย ความรู้สึกของเราเองจะคงอยู่ครบถ้วนภายหลัง ากที่เราได้ทำอะไรสำเร็จลุล่วงไป ซึ่งเปรียบเสมือนว่าความภาคภูมิใจในตนเองเป็นอัตราส่วนระหว่างคุณภาพที่เป็นจริงกับความคาดหวัง

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ความภาคภูมิใจ หมายถึง การประเมินคุณค่าของตนเอง ความรู้สึกที่ดีต่อตนเองเกี่ยวกับการยอมรับตนเอง ด้วยความเชื่อมั่นในตนเองว่า ตนเองเป็นบุคคลที่มีคุณค่า เป็นคนสำคัญ มีสมรรถภาพในการกระทำสิ่งต่าง ๆ มีความเชี่ยวชาญและมีความสามารถประสบความสำเร็จที่ตั้งเป้าหมายไว้

2.3.2.3 การรับรู้บทบาท

จิตตินันท์ (2547) กล่าวไว้ว่า คหกรรมศาสตร์เป็นวิชาชีพที่มีลักษณะเด่นในการประยุกต์ความรู้ของศาสตร์หลายสาขามาผสมผสานให้เกิดประโยชน์ โดยมีเป้าหมายหลัก คือ การพัฒนาคนและครอบครัวและจากพื้นฐานของปรัชญา “เศรษฐกิจพอเพียง” ตามแนวพระราชดำริฯ ทำให้วิชาชีพคหกรรมศาสตร์มีบทบาทในด้านต่างๆ ดังนี้

2.3.2.3.1 บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ต่อการพัฒนาคุณภาพประชากร โดยที่วิชาการทางคหกรรมศาสตร์มุ่งเน้นการจัดการและปรับปรุงคุณภาพชีวิตของบุคคลภายใต้ปัจจัยพื้นฐาน 4 ประการในการดำรงชีวิต ได้แก่ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และสุขภาพอนามัย

2.3.2.3.2 บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของครอบครัว เริ่มจากการจัดการบ้านเรือนให้น่าอยู่ จัดการความสัมพันธ์อันดีต่อกันของสมาชิกในบ้าน ตลอดจนจัดการทรัพยากรและเศรษฐกิจของครอบครัวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.3.2.3.3 บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ต่อการพัฒนาความเข้มแข็งของชุมชน / สังคม โดยเฉพาะชุมชนชนบท เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น โดยการพัฒนาเศรษฐกิจส่วนรวมของชุมชน พัฒนาสังคมในชุมชน ครอบคลุมถึงการพัฒนาลิขิตแวดล้อมและอนุรักษ์ธรรมชาติ

2.3.2.3.4 บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ต่อการพัฒนาความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ ซึ่งคหกรรมศาสตร์ เป็นศาสตร์ที่สะท้อนเอกลักษณ์และภูมิปัญญาไทยจากงานศิลปะประดิษฐ์หรืองานฝีมือประเภทต่างๆ สามารถใช้เป็นพื้นฐานการประกอบอาชีพในลักษณะของธุรกิจขนาดย่อมหรืออุตสาหกรรมในครัวเรือน ซึ่งอาจขยายไปสู่ขนาดที่ใหญ่ขึ้นเป็นอุตสาหกรรมระดับชาติต่อไป

ปรีชา (2547) กล่าวว่า การรับรู้ เป็นกระบวนการพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในตัวบุคคล ที่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมภายนอก การเผชิญหน้ากับสิ่งเร้า การคัดเลือก การจัดระเบียบ และการตีความข้อมูลดิบ ซึ่งไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง

จากแนวคิดดังกล่าว คหกรรมศาสตร์เป็นวิชาชีพที่มีความสำคัญต่อประชากรครอบครัว ชุมชน และประเทศชาติ เนื่องจากมีลักษณะเด่นในการประยุกต์ความรู้ของศาสตร์หลาย ๆ สาขามาผสมผสานให้เกิดประโยชน์ ดังนั้น นักศึกษาที่เรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ควรตระหนักและเข้าใจในบทบาทของตนเอง โดยนำความรู้ ประสบการณ์ด้านวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ไปปรับปรุงคุณภาพชีวิตได้

2.3.3 ปัจจัยภายนอก

2.3.3.1 วิธีการจัดการเรียนการสอน

ภีราข (2546) กล่าวถึง วิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง วิธีดำเนินการที่ผู้สอนนำมาใช้ถ่ายทอดความรู้ ทักษะ เจตคติจากหลักสูตรไปสู่ผู้เรียน โดยอาศัยแผนการสอนเป็นแนวทางประกอบ เช่น พฤติกรรม ร่วมกันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนจัดทำขึ้นเพื่อให้เกิดความรู้และ ประสบการณ์ตามความมุ่งหมายของการสอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้รวมถึงปัจจัยที่สนับสนุน ส่งเสริมให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ธงชัย (2529) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแต่ละครั้ง จำเป็นต้องเริ่มต้นจากการพิจารณาถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้ในแผนการสอนว่า มี

จุดมุ่งหมายหรือจุดประสงค์สำคัญอย่างไร ผู้สอนในฐานะผู้จัดกิจกรรมให้กับผู้เรียน ควรจะได้พิจารณาคัดเลือกกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความรู้หรือประสบการณ์ และสามารถทำให้บรรลุจุดหมายหรือจุดประสงค์นั้นๆ ได้ง่ายที่สุด เร็วที่สุด ประหยัดทั้งเวลา แรงงานและค่าใช้จ่าย

2.3.3.2 การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาสหกรรมศาสตร์

การจัดการศึกษาด้านสหกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครสหกรรมศาสตร์เป็นวิชาการที่จะช่วยสร้างคุณภาพระหว่างกาเปลี่ยนแปลงทางวัตถุและจิตใจ ด้วยหลักการพัฒนาคุณภาพชีวิต อันเป็นพื้นฐานในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศให้เจริญก้าวหน้า หลักสูตรการเรียนการสอนด้านสหกรรมศาสตร์ในระดับอุดมศึกษา จึงมุ่งเตรียมคนเข้าสู่การพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งเน้นความสามารถในการจัดการ การพัฒนา การเผยแพร่ การใช้เทคโนโลยี การอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนการประกอบอาชีพ ดังที่ ประหยัด (2530) กล่าวว่า หลักสูตรการเรียนการสอนในระดับ อุดมศึกษามีการพัฒนาเพื่อให้เหมาะสมกับ สภาพการณ์ในปัจจุบันมากขึ้น ผู้ที่สำเร็จการศึกษาด้าน สหกรรมศาสตร์สามารถนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพได้หลากหลายทั้งภาครัฐและเอกชน ตลอดจนการประกอบอาชีพอิสระของตนเอง ซึ่งมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครเป็นสถาบันการศึกษาแห่งหนึ่ง ที่มุ่งผลิตบุคลากรทางด้านสหกรรมศาสตร์ เข้าสู่ตลาดแรงงานทั้งในภาครัฐและเอกชน ทั้งยังสนับสนุนและส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ ปัจจุบันดำเนินการสอนในระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีสหกรรมศาสตร์ 3 หลักสูตร ดังนี้ (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, 2551)

หลักสูตรสหกรรมศาสตร์บัณฑิต (คศ.บ.) ประกอบด้วย 5 สาขาวิชา ได้แก่

2.3.3.2.1. สาขาวิชาการบริหารธุรกิจสหกรรมศาสตร์ รับผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ทุกแผนก ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) หรือเทียบเท่าระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับสหกรรมศาสตร์หรือเทียบเท่า เข้าศึกษาต่อโดยเทียบโอนหน่วยกิต

2.3.3.2.2. สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกายรับผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ทุกแผนก ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) หรือเทียบเท่า ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกายหรือเทียบเท่า เข้าศึกษาโดยการเทียบโอนหน่วยกิต

2.3.3.2.3. สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ รับผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ทุกแผนก ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) หรือเทียบเท่า ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาอาหารและโภชนาการหรือเทียบเท่า เข้าศึกษาโดยการเทียบโอนหน่วยกิต

2.3.3.2.4. สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร รับผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.)ทุกแผนก หรือระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย(ม.6) หรือเทียบเท่า หลักสูตรเทคโนโลยีบัณฑิต (ทล.บ.) สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น รับผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) หรือเทียบเท่า

หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต (วท.บ.) สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ รับผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ หรือเทียบเท่า

จากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่า มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนทางด้านคหกรรมศาสตร์ให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน เพื่อให้บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษามีความรู้ ความสามารถ เจตคติ และประสบการณ์ในวิชาชีพ สามารถนำไปพัฒนาตนเอง ครอบครั้ว สังคมและประเทศชาติได้

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สุภลักษณ์ (2537) ได้ศึกษาเพื่อวิเคราะห์ความรู้และทัศนคติของสมาชิกสหกรณ์ที่มีต่อสหกรณ์การเกษตรเมืองกาฬสินธุ์ จำกัด จำนวน 194 คน พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสหกรณ์ได้แก่ อายุ เพศ และระดับการศึกษา ส่วนระยะเวลาการเป็นสมาชิกไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสหกรณ์ ปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติของสมาชิก ได้แก่ อายุ เพศ ระดับการศึกษา และระยะเวลาการเป็นสมาชิก ความรู้และทัศนคติของสมาชิกไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับหลักและวิธีการสหกรณ์ ทัศนคติของสมาชิกโดยรวมอยู่ในเกณฑ์ดี

ธิดารัตน์ (2541) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับอาชีพกับเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาสาขาคหกรรมศาสตร์ สถาบัน เทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตพระนครได้ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีระดับชั้นแตกต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับอาชีพไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่มีระดับชั้น แตกต่างกันมีเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรม

ศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ไม่แตกต่างกัน และความรู้เกี่ยวกับอาชีพมีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รพีพรรณ (2541) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ทักษะคิดต่อการเรียนสาขาวิชา คหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีเจตคติต่อการเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ โดยรวมด้านครู ด้านวิชาที่เรียน ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน ด้านบรรยากาศในการเรียนการสอน และด้านเพื่อนอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้น เจตคติด้านการเห็นคุณค่าของการศึกษาอยู่ในระดับดี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพซึ่งอยู่ในวัยเดียวกัน ระดับความคิด ความสนใจจึงไม่แตกต่างกันมากนักและกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ซึ่งเนื้อหาวิชาใกล้เคียงกัน ระบบการเรียนการสอนและการวัดผลแบบเดียวกัน แม้จะมีความแตกต่างกันในรายละเอียด แต่โดยรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระบบเดียวกัน สิ่งแวดล้อมทางการศึกษาล้าลึงกัน จึงมีทัศนคติไม่แตกต่างกัน

มาลัยพร (2545) ได้ศึกษาเจตคติต่อการประกอบอาชีพอิสระของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 269 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชายและหญิงมีเจตคติต่อการประกอบอาชีพอิสระ โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ในด้านความคิดนักเรียนชายและหญิงมีเจตคติต่อการประกอบอาชีพอิสระแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนหญิงมีเจตคติต่อการประกอบอาชีพอิสระด้านความคิดดีกว่านักเรียนชาย ในด้านความรู้สึกรู้สึกนักเรียนชายและหญิงมีเจตคติต่อการประกอบอาชีพอิสระแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงมีเจตคติต่อการประกอบอาชีพ อิสระด้านความรู้สึกดีกว่านักเรียนชาย นอกจากนี้พบว่า นักเรียนที่สาขาวิชาต่างกัน ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกัน และผู้ปกครองมีระดับรายได้ต่างกัน มีเจตคติต่อการประกอบอาชีพอิสระ โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ปรีชา สุวังบุตร (2547) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความรู้ ทักษะคิด และการรับรู้บทบาทกับการให้บริการด้านสุขภาพจิตของเจ้าหน้าที่รับผิดชอบงานสุขภาพจิต ในศูนย์สุขภาพชุมชน เขตสาธารณสุขที่ 6 จำนวน 405 คน พบว่า การปฏิบัติงานการให้บริการหลักด้านสุขภาพจิตของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ปฏิบัติงาน ด้านการส่งเสริมและป้องกันปัญหาสุขภาพจิต ได้แก่ กิจกรรมการออกกำลังกายและกิจกรรมสุขภาพจิตศึกษาแก่ผู้สูงอายุและครอบครัว และด้านการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสุขภาพจิต ได้แก่ การให้บริการดูแลที่บ้าน และเมื่อแบ่งการปฏิบัติใน

การบริการหลักด้านสุขภาพจิตของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้คะแนนเฉลี่ยและมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นตัวกำหนด พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติงานการให้บริการหลักด้านสุขภาพจิตส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง แต่ความรู้ในการให้บริการด้านสุขภาพจิตของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในระดับต่ำ ส่วนปัจจัยด้านการรับรู้บทบาทการให้บริการหลักด้านสุขภาพจิตของกลุ่มตัวอย่าง พบว่าการรับรู้บทบาทการให้บริการหลักด้านสุขภาพจิตส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง และปัจจัยด้านทัศนคติการให้บริการหลักด้านสุขภาพจิตของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า “เห็นด้วยมากที่สุด” ในเรื่องผู้บริหารระดับสูงควรเห็นความสำคัญต่องานสุขภาพจิตในศูนย์สุขภาพชุมชน รองลงมาเป็นเรื่องปัญหาทางสุขภาพจิตและสุขภาพกายมีความสัมพันธ์หรือเชื่อมโยงกัน และ เป็นปัญหาที่มีความสำคัญเท่ากับปัญหาทางสุขภาพกาย ตามลำดับ พบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความรู้กับการให้บริการหลักด้านสุขภาพจิตของกลุ่มตัวอย่าง มีความสัมพันธ์กันเชิงบวกในระดับน้อยมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p < 0.01$ ปัจจัยด้านทัศนคติกับการให้บริการหลักด้านสุขภาพจิตของกลุ่มตัวอย่าง มีความสัมพันธ์กันเชิงบวกในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญที่ $p < 0.01$ และความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการรับรู้ บทบาทกับการให้บริการหลักด้านสุขภาพจิตของกลุ่มตัวอย่าง มีความสัมพันธ์กันเชิงบวกในระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญที่ $p < 0.01$

นันทวิทย์ (2548) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการประกอบวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร วิทยาเขตโชติเวช เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า เพศชาย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติต่อการประกอบวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร วิทยาเขตโชติเวช เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักศึกษาชาย มีเจตคติทางบวกต่อการประกอบวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ทั้งนี้เพราะ นักศึกษาชายในระดับอุดมศึกษานั้นถือเป็นวัยที่เข้าสู่วัยผู้ใหญ่ตอนต้น มีการควบคุมอารมณ์ วุฒิภาวะ และตัดสินใจด้วยตนเองเพราะถือว่าเป็นผู้ใหญ่แล้วสามารถที่จะรับผิดชอบตนเองได้ ซึ่งแตกต่างจากเพศหญิงที่ยังไม่สามารถดูแลตัวเอง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเลี้ยงดูของบิดามารดาที่เป็นห่วงอยู่ เพศชายเป็นเพศที่ชอบมองหาความท้าทาย การแสวงหา การเสาะหาการเปลี่ยนแปลงของสิ่งใหม่ ๆ ความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ทำให้นักศึกษาชายเกิดความคิดริเริ่มที่จะทำสิ่งใหม่ ๆ ในวิชาชีพนี้ได้ดีกว่าเพศหญิง

โสรณา เครือเหม (2549) ได้ศึกษาทัศนคติที่มีต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนิสิตและบัณฑิต สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยใช้แบบสอบถามเก็บรวบรวม ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนิสิต 90 คน และบัณฑิต 157 คน ผลการศึกษามูลเหตุจูงใจในการศึกษา พบว่า นิสิตส่วนใหญ่มีมูลเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาโดยรวมในระดับปานกลาง โดยมูลเหตุจูงใจใน

การเข้าศึกษาด้านตนเอง ด้านวิชาชีพและด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง เป็นมูลเหตุจูงใจในการเข้าศึกษา มากกว่าด้านสถานศึกษา ผลการศึกษาการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางคหกรรมศาสตร์ พบว่า นิสิตและบัณฑิตรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางคหกรรมศาสตร์ระดับปานกลาง โดยรับจากสื่อมวลชนและหรือเทคโนโลยีสารสนเทศมากกว่าสื่อบุคคล และนิสิตเกือบครึ่งหนึ่งเข้าร่วมกิจกรรมทางวิชาการเกี่ยวกับคหกรรมศาสตร์ 1 – 2 ครั้งต่อปี ขณะที่บัณฑิตครึ่งหนึ่งไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมทางวิชาการเกี่ยวกับคหกรรมศาสตร์ ผลการศึกษาทัศนคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ พบว่า นิสิตและบัณฑิตมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์โดยรวม และรายด้านทุกด้าน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น ผู้วิจัยคาดว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายใน ที่กล่าวมา อาจจะส่งผลต่อการมี เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งผู้วิจัยคาดว่าผลการศึกษาจะสามารถนำไปใช้ในการเสริมสร้างและเปลี่ยนแปลง เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ โดยการชี้แนะที่ถูกต้อง จากทางมหาวิทยาลัยและครูผู้สอน เพราะเมื่อนักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ จึงจะสามารถ นำเอาความรู้และทักษะที่ได้เรียนมาไปใช้ในอนาคต เพื่อประกอบอาชีพและแสดงศักยภาพให้ทุกคนได้รับรู้และเข้าใจในความเป็นคหกรรมศาสตร์ซึ่งมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ทุกคน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งมีวิธีดำเนินการศึกษา ดังต่อไปนี้

3.1 การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 – 4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่กำลังศึกษาในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 1,125 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 – 4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่กำลังศึกษาในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 310 คน ซึ่งได้จากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างในกรณีทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน (Finite Population) ตามวิธีของทาโร ยามานะ (ยูทช, 2545 อ้างจาก Taro Yamane, 1973) โดยยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนของการสุ่มร้อยละ 5 ดังสูตร

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
 N แทน ขนาดของประชากร

- e แทน ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง (ในการวิจัยครั้งนี้ กำหนดให้เท่ากับร้อยละ 5 หรือเท่ากับ 0.05 เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นที่ระดับ 95 %)

เมื่อแทนค่าในสูตรจะได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างดังนี้

$$\begin{aligned} n &= \frac{1,125}{1+(1,125 \times 0.05)^2} \\ &= 295.08 \end{aligned}$$

ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ 295 คน จากจำนวนประชากรทั้งหมด 1,125 คนจึงขอเก็บข้อมูลจริงจากกลุ่มตัวอย่าง 310 คน จากนั้นทำการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) จากจำนวนนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1-4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2550-2553 โดยมีวิธีการดังนี้

3.1.2.1 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปัจจุบันดำเนินการสอนในระดับปริญญาตรี 3 หลักสูตร ประกอบด้วย 6 สาขาวิชา ดังนี้

1. หลักสูตรเทคโนโลยีบัณฑิต ได้แก่ สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น
2. หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต ได้แก่ สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาออกแบบแฟชั่น นุ่งผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ และสาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร
3. หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต ได้แก่ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ

โดยมีจำนวนนักศึกษาในแต่ละสาขาวิชา แสดงตามตารางที่ 1 สุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างจากทุกสาขาวิชา โดยใช้ชั้นปีเป็นเกณฑ์ ด้วยวิธีการสุ่มแบบเป็นสัดส่วนตามสูตร (สิทธิ์, 2550)

$$\text{ขนาดตัวอย่างของแต่ละชั้น} = \frac{\text{จำนวนตัวอย่างในชั้นนั้น} \times \text{ขนาดตัวอย่างที่ต้องการ}}{\text{จำนวนตัวอย่างทั้งหมด}}$$

3.1.2.2 ได้จำนวนนักศึกษาที่ เป็นกลุ่มตัวอย่างในแต่ละชั้นปี ตามสาขา วิชาที่ศึกษา แสดงตามตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เข้ารับการศึกษานในปีการศึกษา 2550 – 2553 จำนวนตามชั้นปีที่กำลังศึกษา

ระดับชั้น	สาขาวิชา	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
ชั้นปีที่ 1	อาหารและโภชนาการ	126	35
	อุตสาหกรรมบริการอาหาร	44	12
	วิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ	26	7
	ออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย	41	11
	เทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น	22	6
	การบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์	33	9
		292	80
ชั้นปีที่ 2	อาหารและโภชนาการ	148	41
	อุตสาหกรรมบริการอาหาร	36	10
	วิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ	33	9
	ออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย	33	9
	เทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น	16	4
	การบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์	39	11
		305	84
ชั้นปีที่ 3	อาหารและโภชนาการ	155	43
	อุตสาหกรรมบริการอาหาร	28	8
	วิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ	30	8
	ออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย	18	5
	เทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น	20	6
	การบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์	29	8
		280	78

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

ระดับชั้น	สาขาวิชา	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
ชั้นปีที่ 4	อาหารและโภชนาการ	108	30
	อุตสาหกรรมบริการอาหาร	33	9
	วิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ	27	7
	ออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย	39	11
	เทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น	11	3
	การบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์	30	8
		248	68
	รวม	1,125	310

3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดในการวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 7 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้แก่ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา และสาขาวิชาที่ศึกษา มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบตรวจสอบรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพอคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษา คหกรรมศาสตร์ มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้บทบาทของวิชาชีพอคหกรรมศาสตร์ มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ

ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการจัดการเรียนการสอน มีลักษณะเป็น ข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดหลักสูตรการเรียนการสอน วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ

ตอนที่ 7 แบบวัดเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. ด้านความคิด มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ

2. ด้านความรู้สึก มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ

3. ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ

3.2.2 ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

3.2.2.1 ศึกษาขั้นตอนและเนื้อหาการสร้างแบบสอบถามจาก ตำรา เอกสารต่าง ๆ และงานวิจัย รวมถึงสิ่งพิมพ์ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามโดยในส่วนของแบบสอบถามด้านเจตคติที่มีต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์นั้น ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามของโสธมา (2549) และ นันทวิทย์ (2548) มาปรับใช้เพื่อให้เกิดความเหมาะสมและมีความเฉพาะเจาะจงกับกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นจึงดำเนินการสร้างแบบสอบถามตรงแนวทางที่ได้ศึกษา

3.2.2.2 กำหนดขอบเขตและโครงสร้างของเนื้อหาของแบบสอบถามให้ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดในการวิจัย

3.2.2.3 สร้างข้อคำถามของแบบสอบถาม โดยในส่วนของแบบสอบถามด้านเจตคติที่มีต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์นั้น ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามของโสธมา (2549) และนันทวิทย์ (2548) มาเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ โดยปรับคำถามให้เหมาะสมกับเนื้อหา ประชากรและกลุ่ม

ตัวอย่าง รวมถึงตัวแปรที่จะศึกษาและวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยมีจำนวนข้อคำถามในแต่ละด้าน ดังนี้

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลขอ นักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครจำนวน 3 ข้อ
2. แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 20 ข้อ
3. แบบสอบถามเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 20 ข้อ
4. แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ จำนวน 20 ข้อ
5. แบบสอบถามเกี่ยวกับ วิธีการจัดการเรียนการสอนของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 20 ข้อ
6. แบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 20 ข้อ
7. แบบสอบถามเกี่ยวกับเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 45 ข้อ

3.2.2.4 นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อคำถามให้สอดคล้องกับเนื้อหา ภาษาที่ใช้พร้อมทั้งข้อคำแนะนำ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข

3.2.2.5 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาและตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา ภาษาที่ใช้ และข้อเสนอแนะต่าง ๆ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำเครื่องมือไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน

3.2.2.6 นำแบบสอบถามที่ได้จากการทดลองใช้ (Try Out) ไปวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.2.3 เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลความหมาย

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

3.2.3.1 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ตัวเลือก	คะแนนข้อความทางบวก	คะแนนข้อความทางลบ
มากที่สุด	5	1
มาก	4	2
ปานกลาง	3	3
น้อย	2	4
น้อยที่สุด	1	5

เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยของคำตอบแล้ว จึงกำหนดเกณฑ์สำหรับเปรียบเทียบเพื่อแปลความหมายแรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ โดยมีเกณฑ์พิจารณาคะแนนเฉลี่ย ดังนี้ (วิเชียร, 2538)

ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33	หมายถึง	แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์น้อย
ค่าคะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66	หมายถึง	แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ปานกลาง
ค่าคะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00	หมายถึง	แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์มาก

3.2.3.2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษา คหกรรมศาสตร์ มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ตัวเลือก	คะแนนข้อความทางบวก	คะแนนข้อความทางลบ
มากที่สุด	5	1
มาก	4	2
ปานกลาง	3	3
น้อย	2	4
น้อยที่สุด	1	5

เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยของคำตอบแล้ว จึงกำหนดเกณฑ์สำหรับเปรียบเทียบเพื่อแปลความหมายความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษา คหกรรมศาสตร์ โดยมีเกณฑ์พิจารณาคะแนนเฉลี่ย ดังนี้ (วิเชียร, 2538)

ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33	หมายถึง	ความภาคภูมิใจในการเป็น นักศึกษาคหกรรมศาสตร์น้อย
ค่าคะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66	หมายถึง	ความภาคภูมิใจในการเป็น นักศึกษาคหกรรมศาสตร์ปาน กลาง
ค่าคะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00	หมายถึง	ความภาคภูมิใจในการเป็น นักศึกษาคหกรรมศาสตร์มาก

3.2.3.3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ตัวเลือก	คะแนนข้อความทางบวก	คะแนนข้อความทางลบ
มากที่สุด	5	1
มาก	4	2
ปานกลาง	3	3
น้อย	2	4
น้อยที่สุด	1	5

เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยของคำตอบแล้ว จึงกำหนดเกณฑ์สำหรับเปรียบเทียบเพื่อแปลความหมาย การรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ โดยมีเกณฑ์พิจารณาคะแนนเฉลี่ย ดังนี้ (วิเชียร, 2538)

ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33	หมายถึง	การรับรู้บทบาทของวิชาชีพ คหกรรมศาสตร์น้อย
ค่าคะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66	หมายถึง	การรับรู้บทบาทของวิชาชีพ คหกรรมศาสตร์ปานกลาง
ค่าคะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00	หมายถึง	การรับรู้บทบาทของวิชาชีพ คหกรรมศาสตร์มาก

3.2.3.4 แบบสอบถามเกี่ยวกับ วิธีการจัดการเรียนการสอน มีลักษณะเป็น ข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ตัวเลือก	คะแนนข้อความทางบวก	คะแนนข้อความทางลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

เมื่อพิจารณา ค่าคะแนนเฉลี่ยของคำตอบแล้ว จึงกำหนดเกณฑ์สำหรับเปรียบเทียบเพื่อแปลความหมาย วิธีการจัดการเรียนการสอน โดยมีเกณฑ์พิจารณาคะแนนเฉลี่ย ดังนี้ (วิเชียร, 2538)

ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33	หมายถึง	วิธีการจัดการเรียนการสอนน้อย
ค่าคะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66	หมายถึง	วิธีการจัดการเรียนการสอนปานกลาง
ค่าคะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00	หมายถึง	วิธีการจัดการเรียนการสอนมาก

3.2.3.5 แบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดหลักสูตรการเรียนการสอน วิชาชีพคหกรรมศาสตร์มีลักษณะเป็น ข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ตัวเลือก	คะแนนข้อความทางบวก	คะแนนข้อความทางลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยของคำตอบแล้ว จึงกำหนดเกณฑ์สำหรับเปรียบเทียบเพื่อแปลความหมายการจัดหลักสูตรการเรียนการสอน วิชาชีวพลหกรรมศาสตร์ โดยมีเกณฑ์พิจารณาคะแนนเฉลี่ย ดังนี้ (วิเชียร, 2538)

ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33	หมายถึง	การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีวพลหกรรมศาสตร์น้อย
ค่าคะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66	หมายถึง	การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีวพลหกรรมศาสตร์ปานกลาง
ค่าคะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00	หมายถึง	การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีวพลหกรรมศาสตร์มาก

3.2.3.5 แบบวัดเจตคติต่อ วิชาชีวพลหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. ด้านความคิด มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ตัวเลือก	คะแนนข้อความทางบวก	คะแนนข้อความทางลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยของคำตอบแล้ว จึงกำหนดเกณฑ์สำหรับ
เปรียบเทียบเพื่อแปลความหมายเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความคิด โดยมีเกณฑ์
พิจารณาคะแนนเฉลี่ย ดังนี้ (วิเชียร, 2538)

ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33	หมายถึง	เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความคิดอยู่ในระดับน้อย
ค่าคะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66	หมายถึง	เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความคิดอยู่ในระดับปาน กลาง
ค่าคะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00	หมายถึง	เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความคิดอยู่ในระดับมาก

2. ด้านความรู้สึก มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า
(Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็น
ด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ตัวเลือก	คะแนนข้อความทางบวก	คะแนนข้อความทางลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยของคำตอบแล้ว จึงกำหนดเกณฑ์สำหรับ
เปรียบเทียบเพื่อแปลความหมายเจตคติ ต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ด้านความรู้สึก โดยมีเกณฑ์
พิจารณาคะแนนเฉลี่ย ดังนี้ (วิเชียร, 2538)

ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33	หมายถึง	เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความรู้สึกอยู่ในระดับน้อย
ค่าคะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66	หมายถึง	เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความรู้สึกอยู่ในระดับปาน กลาง
ค่าคะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00	หมายถึง	เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความรู้สึกอยู่ในระดับมาก

3. ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ตัวเลือก	คะแนนข้อความทางบวก	คะแนนข้อความทางลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยของคำตอบแล้ว จึงกำหนดเกณฑ์สำหรับเปรียบเทียบเพื่อแปลความหมายเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม โดยมีเกณฑ์พิจารณาคะแนนเฉลี่ย ดังนี้ (วิเชียร, 2538)

ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33	หมายถึง	เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านแนวโน้มในการแสดง พฤติกรรมอยู่ในระดับน้อย
ค่าคะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66	หมายถึง	เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านแนวโน้มในการแสดง พฤติกรรมอยู่ในระดับปานกลาง
ค่าคะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00	หมายถึง	เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านแนวโน้มในการแสดง พฤติกรรมอยู่ในระดับมาก

3.2.4 การหาคุณภาพของเครื่องมือ

3.2.4.1 การตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) โดยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) และภาษาที่ใช้ โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item – Objective Congruence; IOC) โดยใช้เกณฑ์ดังนี้ (พวงรัตน์, 2540)

- +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นมีความสอดคล้องตามจุดประสงค์ที่ต้องการ
- 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นมีความสอดคล้องตามจุดประสงค์ที่ต้องการนั้นหรือไม่
- 1 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์ที่ต้องการ

นำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ในแต่ละข้อคำถามมา หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการ โดยเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป มาปรับปรุงแก้ไข ซึ่งได้จำนวนข้อคำถามดังนี้

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลจำนวน 2 ข้อ
2. แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเข้า ศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ จำนวน 15 ข้อ
3. แบบสอบถามเกี่ยวกับความภาคภูมิใจใน การเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ จำนวน 15 ข้อ
4. แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ จำนวน 15 ข้อ
5. แบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการจัดการเรียนการสอนจำนวน 15 ข้อ
6. แบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ จำนวน 15 ข้อ
7. แบบวัดเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์จำนวน 30 ข้อ

3.2.4.2 ทำการทดสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพฯ ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน จากนั้นนำมาตรวจให้คะแนนแล้ววิเคราะห์ หาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ดังนี้

1. ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination)

แบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้า ศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ การรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ วิธีการจัดการเรียนการสอน การจัดหลักสูตรการเรียนการสอน วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ และ เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ นำมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกโดยวิธีหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Corrected Item to Total Correlation) แล้วเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป (สุณี, 2539) ได้แบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้า ศึกษาวิชาชีพ

คหกรรมศาสตร์จำนวน 18 ข้อ แต่เลือกเหลือเพียง 15 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.25-0.57 ได้แบบสอบถาม ความภาคภูมิใจใน การเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ จำนวน 19 ข้อ แต่เลือกเหลือเพียง 15 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.35-0.46 ได้แบบสอบถาม การรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ จำนวน 19 ข้อ แต่เลือกเหลือเพียง 15 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.30-0.52 ได้แบบสอบถามวิธี การจัดการเรียนการสอน จำนวน 16 ข้อ แต่เลือกเหลือเพียง 15 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.33-0.53 ได้แบบสอบถาม การจัดหลักสูตรการเรียนการสอน วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ จำนวน 16 ข้อ แต่เลือกเหลือเพียง 15 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.26-0.35 ได้แบบวัดเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความคิด จำนวน 14 ข้อ แต่เลือกเหลือเพียง 10 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.35-0.65 ได้แบบวัดเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความรู้สึก จำนวน 12 ข้อ แต่เลือกเหลือเพียง 10 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.36-0.67 ได้แบบวัดเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม จำนวน 14 ข้อ แต่เลือกเหลือเพียง 10 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.35-0.66 โดยข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกต่ำกว่า 0.20 ผู้วิจัยได้ขอคำปรึกษาจากคณะกรรมการผู้ควบคุมวิทยา นิพนธ์และนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลจริง

2. ค่าความเชื่อมั่น (Reliability)

แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเข้า ศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ความภาคภูมิใจใน การเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ การรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ วิธีการจัดการเรียนการสอน การจัดหลักสูตรการเรียนการสอน วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ และเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรม ศาสตร์ หาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัก (Cronbach Alpha Coefficient) (ล้วนและอังคณา, 2543) โดยแบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้า ศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ได้ค่าความ เชื่อมั่น เท่ากับ 0.72 แบบสอบถามความภาคภูมิใจใน การเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.60 แบบสอบถาม การรับรู้บทบาทของ วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.63 แบบสอบถามวิธี การจัดการเรียนการสอน ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.64แบบสอบถาม การจัดหลักสูตรการเรียนการสอน วิชาชีพคหกรรม ศาสตร์ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.62 แบบวัดเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความคิด ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.66 แบบวัดเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความรู้สึก ได้ค่าความ เชื่อมั่น เท่ากับ 0.79 และแบบ วัดเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านแนวโน้มในการแสดง พฤติกรรม ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.76

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยมีขั้นตอน ดังนี้

3.3.1 ผู้วิจัยติดต่อขอหนังสือจากคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เสนอต่อคณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาต เก็บข้อมูลในการทดสอบเครื่องมือ โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จำนวน 30 คน

3.3.2 ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษาและขอความร่วมมือ ในการตอบแบบสอบถามจากนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งผู้วิจัยแจกแบบสอบถาม ให้มีจำนวนมากกว่าจำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้ เพื่อป้องกันการสูญหายและความไม่สมบูรณ์ของแบบสอบถาม

3.3.3 ผู้วิจัยใช้ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลประมาณ 1 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 1 มีนาคม พ.ศ. 2554 ถึงวันที่ 7 มีนาคม พ.ศ. 2554 ได้แบบสอบถามจำนวนทั้งสิ้น 330 ชุด

3.3.4 นำแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ จำนวน 310 คน ไปจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้กลับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ แล้วนำมาจัดกระทำและประมวลผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป จากนั้นทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.4.1 ตรวจสอบให้คะแนนแบบสอบถามทุกข้อ โดยใช้เกณฑ์ตามที่กำหนดไว้

3.4.2 วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานตามตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นที่กำลังศึกษาและสาขาวิชาที่ศึกษา โดยนำข้อมูลมา แจกแจงความถี่ คำนวณหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

3.4.3 วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานตามตัวแปร ปัจจัยภายใน ได้แก่ แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพอคหกรรมศาสตร์ ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์และการรับรู้บทบาทของวิชาชีพอคหกรรมศาสตร์ ปัจจัยภายนอก ได้แก่ วิธีการจัดการเรียนการสอน และการจัด

หลักสูตรการเรียนการสอน วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ โดยแสดงค่าคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3.4.4 วิเคราะห์ระดับเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความคิด ความรู้สึก และด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3.4.5 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง กับตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้น ที่กำลังศึกษา และ สาขาวิชาที่ศึกษา โดยการทดสอบความสัมพันธ์ (The X^2 -test for Independence) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3.4.6 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครกับปัจจัยภายใน ได้แก่ แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ และการรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ปัจจัยภายนอก ได้แก่ วิธีการจัดการเรียนการสอนและการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 และข้อที่ 3 แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่

3.5.1.1 ค่าร้อยละ ใช้สูตร (ล้วน และ อังคณา, 2531)

$$p = \frac{fx}{n} \times 100$$

เมื่อ	p	แทน	ค่าร้อยละ
	f	แทน	ค่าความถี่ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงให้เป็นร้อยละ
	n	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

3.5.1.2 ค่าคะแนนเฉลี่ย ใช้สูตร (ล้วน และ อังคณา , 2531)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ \bar{x} แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

3.5.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สูตร (พิชิต, 2548)

$$s = \sqrt{\frac{N\sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ s แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
 $\sum x^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 $(\sum x)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
 N แทน จำนวนข้อมูล

3.5.2 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่

3.5.2.1 การหาความเที่ยงตรง โดยการ หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (ล้วนและ
 อังคณา , 2531)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องมีค่าอยู่ระหว่าง -1 ถึง +1
 $\sum R$ แทน ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3.5.2.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

1. ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 โดยการทดสอบความสัมพันธ์ (The X^2 -test for Independence) (ชูศรี, 2550)

$$X^2 = \frac{\sum_{i=1}^R \sum_{j=1}^C (O - E)^2}{E}$$

เมื่อ O แทน ความถี่ที่ได้จากการสังเกต
E แทน ความถี่ที่คาดหวัง
หาค่า E ที่คู่กับ O แต่ละตัวจากสูตร

$$E = \frac{R \times C}{N}$$

เมื่อ R แทน ผลรวมของความถี่ในแถวนั้น
C แทน ผลรวมของความถี่ในคอลัมน์นั้น
N แทน ผลรวมของความถี่ทั้งหมด

2. ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 และข้อที่ 3 โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ชูศรี, 2541)

$$r_{XY} = \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[(N \sum X^2) - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{xy} แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนชุด x
 $\sum y$ แทน ผลรวมของคะแนนชุด y
 $\sum x^2$ แทน ผลรวมของคะแนน x แต่ละตัวยกกำลังสอง
 $\sum y^2$ แทน ผลรวมของคะแนน y แต่ละตัวยกกำลังสอง
 $\sum xy$ แทน ผลรวมของผลคูณระหว่าง x กับ y
N แทน จำนวนคนหรือสิ่งที่ศึกษา

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล และอภิปรายผล

การแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนด สัญลักษณ์และอักษรย่อ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{x}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
χ^2	แทน	ความสัมพันธ์ (The χ^2 - test for Independence)
O	แทน	ความถี่ที่ได้จากการสังเกต
E	แทน	ความถี่ที่คาดหวัง
r	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
P	แทน	ความน่าจะเป็น
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับ กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 310 คน และนำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป และทดสอบสมมติฐานยอมรับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยมีขั้นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคล ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ตามตัวแปรระดับชั้นที่กำลังศึกษา และสาขาวิชาที่ศึกษา โดยแสดงการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 2 วิเคราะห์แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 4 วิเคราะห์การรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 5 วิเคราะห์วิธีการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 6 วิเคราะห์การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 7 วิเคราะห์เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความคิด ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 8 วิเคราะห์เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความรู้สึกรักของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 9 วิเคราะห์เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 10 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์
ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครกับปัจจัย
ส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา และสาขาวิชาที่ศึกษา โดยการทดสอบความสัมพันธ์
(The χ^2 -test for Independence) นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 11 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์
ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครกับปัจจัย
ภายใน ได้แก่ แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ความภาคภูมิใจในการเป็น
นักศึกษาคหกรรมศาสตร์ และการรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ โดยการทดสอบ
ความสัมพันธ์ (The χ^2 -test for Independence) นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 12 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์
ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครกับปัจจัย
ภายนอก ได้แก่ วิธีการจัดการเรียนการสอน และการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรม
ศาสตร์ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation
Coefficient)

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคล ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ตามตัวแปรระดับชั้นที่กำลังศึกษา
และสาขาวิชาที่ศึกษา โดยแสดงการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบ
ความเรียง ปรากฏตามตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามระดับชั้นที่กำลังศึกษา
และสาขาวิชาที่ศึกษา

n = 310

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
1. ระดับชั้นที่กำลังศึกษา		
ชั้นปีที่ 1	80	25.8
ชั้นปีที่ 2	84	27.1
ชั้นปีที่ 3	78	25.2
ชั้นปีที่ 4	68	21.9
2. สาขาวิชาที่ศึกษา		
ออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย	36	11.6
เทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น	19	6.1
อาหารและโภชนาการ	149	48.1
วิทยาศาสตร์การอาหารและ โภชนาการ	31	10.0
อุตสาหกรรมบริการอาหาร	39	12.6
การบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์	36	11.6

จากตารางที่ 4.1 แสดงว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาคณะ เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 310 คน จำแนกได้ดังนี้

ระดับชั้นที่กำลังศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 27.1 ระดับชั้นปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 25.8 ระดับชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 25.2 และระดับชั้นปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 21.9 ตามลำดับ

สาขาวิชาที่ศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาสาขาวิชาอาหารและโภชนาการคิดเป็นร้อยละ 48.1 สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการ อาหาร คิดเป็นร้อยละ 12.6 สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย คิดเป็นร้อยละ 11.6 สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 11.4 สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ คิดเป็นร้อยละ 10.0 และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น คิดเป็นร้อยละ 6.1 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 วิเคราะห์แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง ปรากฏตามตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ค่าคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลระดับคะแนนแรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

n = 310

แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	\bar{X}	S	ระดับคะแนน
1. มีความสนใจเกี่ยวกับงานด้านสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์	3.46	0.97	ปานกลาง
2. สามารถประกอบอาชีพอิสระได้เมื่อสำเร็จการศึกษา	3.45	1.16	ปานกลาง
3. มีบุคลิกภาพเหมาะสมกับวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	3.17	1.26	ปานกลาง
4. ต้องการนำความรู้ไปช่วยเหลือกิจการของครอบครัว	3.04	1.16	ปานกลาง
5. บิดาหรือมารดา แนะนำสนับสนุนให้เรียน	3.25	1.22	ปานกลาง
6. เป็นวิชาชีพที่มีประโยชน์นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	3.56	1.12	ปานกลาง
7. มีการประชาสัมพันธ์หลักสูตรที่ชัดเจนน่าสนใจ	3.28	1.23	ปานกลาง
8. ความมีชื่อเสียงของคณะ หรือสถาบัน	3.80	0.87	มาก
9. การเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ มีโอกาสจบการศึกษาสูง	3.63	1.04	ปานกลาง
10. สามารถนำความรู้จากการศึกษาไปหารายได้พิเศษเสริม	3.86	0.84	มาก
11. ต้องการนำความรู้ไปเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ	3.94	0.75	มาก
12. เป็นวิชาที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตนเอง	3.76	1.01	มาก
13. มีความประทับใจบุคคลที่ประสบความสำเร็จในวิชาชีพนี้	3.50	1.13	ปานกลาง
14. ต้องการเป็นนักวิชาการด้านวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	3.09	1.24	ปานกลาง
15. อาจารย์แนะแนวเป็นผู้แนะนำให้เลือกเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์	3.39	1.24	ปานกลาง
แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์โดยรวม	3.48	0.47	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.2 แสดงว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีความคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ ปานกลาง จำนวน 11 ข้อ แต่พบแรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ จำนวน 4 ข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และไม่พบแรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ข้อใดที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.48 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.47

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษา คหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำ เสนอในรูปตารางประกอบความเรียง ปรากฏตามตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ค่าคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลระดับคะแนนความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

n = 310			
ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์	\bar{X}	S	ระดับคะแนน
1. รู้สึกภาคภูมิใจที่เรียนสาขาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	3.72	0.69	มาก
2. ได้แสดงออกถึงความเป็นเอกลักษณ์ของไทย	3.75	0.82	มาก
3. สามารถนำความรู้ไปบำเพ็ญประโยชน์ให้กับชุมชน และประเทศชาติ	3.91	0.70	มาก
4. ผลผลิตของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ช่วยสร้างรายได้และทำให้เศรษฐกิจดีขึ้นได้	3.74	0.85	มาก
5. สามารถแนะนำอาชีพให้บุคคลที่ตกงานได้	3.83	0.80	มาก
6. มีความสุขเมื่อได้รับความสำเร็จจากงานที่ทำ เช่น รางวัลจากการประกวด เป็นต้น	3.98	0.7	มาก

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

n = 310

ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์	\bar{X}	S	ระดับคะแนน
7. สามารถนำความรู้ไปดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณค่า	3.76	0.81	มาก
8. ทำให้เป็นคนทันสมัยตลอดเวลา	3.76	0.92	มาก
9. สามารถแก้วิกฤตเศรษฐกิจในครอบครัวได้	3.90	0.94	มาก
10. ผลงานวิชาชีพคหกรรมศาสตร์เป็นที่ยอมรับจากสังคมในประเทศและต่างประเทศ	3.79	0.78	มาก
11. สามารถสร้างชื่อเสียงให้กับตนเองและครอบครัว	3.74	0.87	มาก
12. ช่วยสร้างความมั่นใจให้กับตนเอง	4.06	0.68	มาก
13. ความรู้และประสบการณ์จากวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ช่วยสร้างศักดิ์ศรีให้กับตนเอง	3.89	0.82	มาก
14. ทำให้เกิดปมด้อยในการดำรงชีวิตในสังคม	1.59	0.81	น้อย
15. รู้สึกอับอายที่เรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์	1.54	0.81	น้อย
ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์โดยรวม	3.53	0.39	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.3 แสดงว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่ม มตัวอย่าง มีความคิดเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ อยู่ในระดับมาก จำนวน 13 ข้อ แต่พบความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ จำนวน 2 ข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย และไม่พบความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ข้อใดที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.53 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.39

ตอนที่ 4 วิเคราะห์การรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง ปรากฏตามตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ค่าคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลระดับคะแนนการรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

n = 310

การรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	\bar{X}	S	ระดับคะแนน
1. มีโอกาสเผยแพร่ความรู้ให้กับบุคคลภายนอก เช่น การสอนหลักสูตรระยะสั้น เป็นต้น	3.57	1.06	ปานกลาง
2. ช่วยกระตุ้นครอบครัวให้รู้จักการใช้ทรัพยากรอย่างมีคุณค่า	3.81	0.78	มาก
3. สามารถสร้างสรรค์ผลงานให้กับสังคม	3.60	0.96	ปานกลาง
4. ช่วยพัฒนาทักษะการดำรงชีวิตให้กับคนในสังคม	3.92	0.68	มาก
5. มีโอกาสเผยแพร่ความรู้เรื่องคหกรรมศาสตร์	3.75	1.00	มาก
6. ทำให้ดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณค่า	3.95	0.76	มาก
7. สามารถสร้างชื่อเสียงให้กับตนเองและครอบครัว	3.81	0.95	มาก
8. ทำให้เกิดความสุขในการดำรงชีวิต	3.77	0.93	มาก
9. สามารถทำประโยชน์ให้กับชุมชน องค์กร และประเทศชาติ	3.57	1.06	ปานกลาง
10. ความสำเร็จในวิชาชีพคหกรรมศาสตร์เกิดจากการรับรู้บทบาทของนักศึกษา	4.05	0.63	มาก
11. สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้เรียน ครอบครัว ชุมชน สังคมและประเทศชาติ	4.11	0.64	มาก
12. เมื่อได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ที่ผู้เรียนถนัด ผู้เรียนจะทำด้วยความมั่นใจ	4.02	0.71	มาก
13. มีบทบาทในการให้ความรู้ด้านวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	3.96	0.86	มาก

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

n = 310

การรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	\bar{X}	S	ระดับคะแนน
14. มีบทบาทในการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไทย	3.71	1.01	มาก
15. บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ส่งเสริมให้ประชาชน มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น โดยการพัฒนาเศรษฐกิจส่วนรวม ของชุมชน	3.41	1.18	ปานกลาง
การรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์โดยรวม	3.86	0.40	มาก

จากตารางที่ 4.4 แสดงว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีความคิดเกี่ยวกับการรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ส่วนใหญ่ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก จำนวน 11 ข้อ แต่พบการรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์จำนวน 4 ข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง และไม่พบการรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ข้อใดที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า การรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อยู่ในระดับมาก มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.86 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.40

ตอนที่ 5 วิเคราะห์วิธีการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง ปรากฏตามตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ค่าคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลระดับคะแนนวิธีการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

n = 310

วิธีการจัดการเรียนการสอน	\bar{X}	S	ระดับคะแนน
1. แจ้งวัตถุประสงค์การสอนและสอนตามแผนการสอน	3.79	0.66	มาก
2. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการทำงานร่วมกับผู้อื่น	3.85	0.69	มาก
3. เอกสารประกอบการสอนมีความทันสมัย	3.25	1.12	ปานกลาง
4. สื่อการสอนเหมาะสมกับเนื้อหาวิชาที่สอน	3.81	0.74	มาก
5. มีการปลูกฝังบุคลิกของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	3.25	1.14	ปานกลาง
6. บรรยากาศการเรียนส่งเสริมให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	3.56	1.08	ปานกลาง
7. เชิญนักวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ มาถ่ายทอดประสบการณ์จริงให้กับผู้เรียน	3.45	1.04	ปานกลาง
8. มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทุกครั้ง	3.52	1.00	ปานกลาง
9. มีการยกตัวอย่าง เปรียบเทียบ และมีกรณีศึกษาในกิจกรรมการเรียนการสอน	3.32	1.04	ปานกลาง
10. ผู้สอนดำเนินการสอนตามแผนที่กำหนดไว้	3.95	0.73	มาก
11. ฝึกให้นักศึกษาทำงานอย่างมีระบบ	4.00	0.70	มาก
12. เปิดโอกาสให้มีการจัดแนะแนวอาชีพคหกรรมศาสตร์	4.11	0.63	มาก
13. ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง	4.05	0.74	มาก
14. ฝึกให้ผู้เรียนประยุกต์ความรู้ไปใช้แก้ไขปัญหาในชีวิตประจำวัน	3.03	1.27	ปานกลาง
15. ศึกษาดูงาน ในสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับรายวิชา	3.11	1.11	ปานกลาง
วิธีการจัดการเรียนการสอนโดยรวม	3.63	0.38	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.5 แสดงว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีความคิดเกี่ยวกับวิธีการจัดการเรียนการสอนของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า วิธีการจัดการเรียนการสอนส่วนใหญ่ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 8 ข้อ แต่พบวิธีการจัดการเรียนการสอนจำนวน 7 ข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และไม่พบวิธีการจัดการเรียนการสอนข้อใดที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า วิธีการจัดการเรียนการสอน ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.63 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.38

ตอนที่ 6 วิเคราะห์การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง ปรากฏตามตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ค่าคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลระดับคะแนนการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

n = 310			
การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	\bar{X}	S	ระดับคะแนน
1. จัดหลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน	3.85	0.80	มาก
2. หลักสูตรส่งเสริมให้นักศึกษามีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	3.95	0.65	มาก
3. ผู้สอนมีประสบการณ์ในเนื้อหาวิชาที่สอน	3.94	0.81	มาก
4. ได้ฝึกทักษะอย่างเพียงพอต่อการนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ	3.56	1.10	ปานกลาง
5. หลักสูตรมีการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ เพื่อการนำไปประกอบอาชีพ	2.86	1.45	ปานกลาง
6. เนื้อหารายวิชาที่เรียนมีความเหมาะสมกับระยะเวลาที่กำหนด	3.16	1.33	ปานกลาง
7. การกำหนดเนื้อหาในแต่ละวิชามีความต่อเนื่องไม่ซ้ำซ้อนกัน	3.98	0.63	มาก
8. ผู้เรียนได้เรียนรู้การประกอบวิชาชีพคหกรรมศาสตร์จากรายวิชาที่จัดให้เรียน	3.91	0.88	มาก

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

n = 310

การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	\bar{X}	S	ระดับคะแนน
9. หลักสูตรการเรียนการสอนจูงใจให้ผู้เรียนสนใจที่จะประกอบวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	3.56	1.27	ปานกลาง
10. ช่วยส่งเสริมให้ได้แสดงออกถึงทักษะที่มีอยู่ของตนเอง	3.92	0.94	มาก
11. ช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประกอบอาชีพเสริมสร้างรายได้พิเศษให้กับตนเองตั้งแต่ยังไม่จบการศึกษา	4.11	0.62	มาก
12. สถาบันมีหน่วยงานแนะแนวให้คำปรึกษาด้านวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	3.60	1.14	ปานกลาง
13. หลักสูตรการเรียนการสอนสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ	4.14	0.68	มาก
14. หลักสูตรมีวิชาเลือกเสรีเกี่ยวกับการประกอบอาชีพให้กับนักศึกษาเลือกเรียน	3.38	1.26	ปานกลาง
15. การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้	4.08	0.67	มาก
การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์โดยรวม	3.73	0.43	มาก

จากตารางที่ 4.6 แสดงว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีความคิดเกี่ยวกับการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ส่วนใหญ่ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก จำนวน 9 ข้อ แต่พบ การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ จำนวน 6 ข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง และไม่พบ การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ข้อใดที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อยู่ในระดับมาก มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.73 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.43

ตอนที่ 7 วิเคราะห์เจตคติต่อวิชาชีพวิศวกรรมศาสตร์ ด้านความคิด ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง ปรากฏตามตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ค่าคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลระดับคะแนนเจตคติต่อวิชาชีพวิศวกรรมศาสตร์ ด้านความคิด ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

n = 310			
เจตคติต่อวิชาชีพวิศวกรรมศาสตร์ ด้านความคิด	\bar{X}	S	ระดับคะแนน
1. สามารถนำความรู้และไปใช้ในการดำรงชีวิต	3.87	0.99	มาก
2. ช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล ครอบครัว และชุมชน	3.89	0.73	มาก
3. วิชาชีพวิศวกรรมศาสตร์สามารถนำไปประกอบเป็นอาชีพอิสระได้	3.73	1.03	มาก
4. เป็นวิชาชีพที่ไม่ค่อยมีบทบาทในการพัฒนาสังคม	2.75	1.43	ปานกลาง
5. วิชาชีพวิศวกรรมศาสตร์เกี่ยวข้องกับงานในบ้านเพียงอย่างเดียว	1.40	0.81	น้อย
6. วิชาชีพวิศวกรรมศาสตร์เหมาะสำหรับสตรี	1.69	0.94	น้อย
7. สามารถประกอบอาชีพได้หลากหลาย เช่น รับราชการ เจ้าของธุรกิจ เป็นต้น	3.98	0.69	มาก
8. ยินดีแนะนำให้ผู้อื่นเรียนวิชาชีพวิศวกรรมศาสตร์	3.75	1.05	มาก
9. มีโอกาสประสบความสำเร็จในอาชีพน้อยกว่าอาชีพอื่น	3.75	1.19	มาก
10. ช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถจัดการทรัพยากรครอบครัว	3.77	1.09	มาก
เจตคติต่อวิชาชีพวิศวกรรมศาสตร์ ด้านความคิดโดยรวม	3.26	0.43	มาก

จากตารางที่ 4.7 แสดงว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีความคิดเกี่ยวกับเจตคติต่อวิชาชีพ วิศวกรรมศาสตร์ ด้านความคิด ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เจตคติต่อวิชาชีพวิศวกรรมศาสตร์ ด้านความคิดส่วนใหญ่ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก จำนวน 8 ข้อ แต่พบเจตคติต่อวิชาชีพวิศวกรรมศาสตร์ ด้านความคิด จำนวน 2 ข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับ น้อย ซึ่งระดับ น้อย ในที่นี้หมายถึงไม่เห็นด้วยกับ

ข้อความดังกล่าว เนื่องจากเป็นข้อความเชิงลบ และไม่พบ เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความคิด มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความคิดอยู่ในระดับมาก มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.26 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.43

ตอนที่ 8 วิเคราะห์เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความรู้สึกรู้สึก ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง ปรากฏตามตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ค่าคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลระดับคะแนนเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความรู้สึกรู้สึก ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

n = 310

เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความรู้สึกรู้สึก	\bar{X}	S	ระดับคะแนน
1. วิชาชีพคหกรรมศาสตร์เป็นวิชาชีพที่สามารถทำงานอย่างมีความสุข	4.18	0.62	มาก
2. ไม่ต้องการบอกผู้อื่นว่ากำลังเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์	1.42	0.70	น้อย
3. ผู้ที่สนใจประกอบวิชาชีพคหกรรมศาสตร์มีน้อย	1.34	0.64	น้อย
4. ต้องการจะศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ในระดับสูงขึ้น	4.11	0.79	น้อย
5. เบื่อหน่าย เมื่อได้รับมอบหมายให้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	1.44	0.68	น้อย
6. รู้สึกว่าคนส่วนมากไม่ชอบเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	1.54	0.78	น้อย
7. ต้องการแนะนำให้ผู้อื่นเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์	3.43	1.27	ปานกลาง
8. ช่วยให้ผู้เรียนและครอบครัวดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคม	3.43	1.17	ปานกลาง
9. การเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์เป็นการลงทุนที่คุ้มค่า	2.96	1.41	ปานกลาง
10. วิชาชีพคหกรรมศาสตร์เป็นวิชาชีพที่มีรายได้ดี	3.68	1.08	มาก
เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความรู้สึกรู้สึกโดยรวม	2.75	0.37	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.8 แสดงว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีความคิดเกี่ยวกับ เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความรู้สึก ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความรู้สึกส่วนใหญ่ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย จำนวน 4 ข้อ ซึ่งระดับน้อยในที่นี้หมายถึงไม่เห็นด้วยกับข้อความดังกล่าว เนื่องจากเป็นข้อความเชิงลบ แต่พบเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความรู้สึก จำนวน 3 ข้อมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับ มาก และพบเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความรู้สึก จำนวน 3 ข้อมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความรู้สึก อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.37

ตอนที่ 9 วิเคราะห์เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปตารางประกอบ ความเรียง ปรากฏตามตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 ค่าคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลระดับคะแนนเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

n = 310

เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม	\bar{X}	S	ระดับคะแนน
1. รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพคหกรรมศาสตร์อย่างสม่ำเสมอ	3.85	1.07	มาก
2. มีความกระตือรือร้นในการเรียนรายวิชาคหกรรมศาสตร์	3.60	1.03	ปานกลาง
3. ทบทวนบทเรียนคหกรรมศาสตร์อยู่เสมอ	3.75	0.96	มาก
4. มีโอกาสเลือกสาขาวิชาเรียนใหม่ จะไม่เลือกเรียนสาขานี้อีก	1.47	0.74	น้อย
5. ฝึกปฏิบัติวิชาชีพที่เรียนเพิ่มเติมเสมอเมื่อมีเวลาว่าง	3.67	1.09	มาก
6. เรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ด้วยความกระตือรือร้น เพื่อความสำเร็จในหน้าที่การงาน	3.36	1.24	ปานกลาง

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

n = 310

เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม	\bar{X}	S	ระดับคะแนน
7. อ่านวารสาร หรือ หนังสือที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	3.57	1.17	ปานกลาง
8. เมื่อได้รับมอบหมายงานที่เกี่ยวกับวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ผู้เรียนจะศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองจนสำเร็จ	3.84	0.98	มาก
9. ในการเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ของผู้เรียนขอเพียงแค่ สอบผ่าน	1.34	0.63	น้อย
10. ต้องการศึกษาดูทางด้านคหกรรมศาสตร์ให้สูงที่สุด เท่าที่จะสามารถทำได้	3.42	1.19	ปานกลาง
เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมโดยรวม	3.82	0.42	มาก

จากตารางที่ 4.9 แสดงว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีความคิดเกี่ยวกับเจตคติต่อวิชาชีพ คหกรรมศาสตร์ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม ส่วนใหญ่มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับ มาก จำนวน 4 ข้อ และพบเจตคติที่มีต่อ วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม จำนวน 4 ข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง แต่พบเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม จำนวน 2 ข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย ซึ่งระดับน้อยในที่นี้หมายถึงไม่เห็นด้วยกับข้อความดังกล่าว เนื่องจากเป็นข้อความเชิงลบ

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่าเจตคติต่อ วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับมาก มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.42

ตอนที่ 10 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นที่กำลังศึกษาและสาขาวิชาที่ศึกษา โดยการทดสอบความสัมพันธ์ (The χ^2 - test for Independence) นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง ปรากฏตามตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติ ต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะ เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นที่กำลังศึกษาและสาขาวิชาที่ศึกษา

n = 310

ตัวแปรที่ศึกษา	ต่ำ		กลาง		สูง		χ^2	Sig.
	O	E	O	E	O	E		
1. ระดับชั้นที่กำลังศึกษา								
ชั้นปีที่ 1	6	1.8	2	5.2	72	73	16.82	0.01
ชั้นปีที่ 2	1	1.9	5	5.4	78	78		
ชั้นปีที่ 3	0	1.5	7	5	71	71.2		
ชั้นปีที่ 4	0	1.5	6	4.4	62	62.1		
2. สาขาวิชาที่ศึกษา								
ออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย	3	0.8	1	2.3	32	32.9	11.23	0.34
เทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น	1	0.4	1	1.2	17	17.3		
อาหารและโภชนาการ	1	3.4	12	9.6	136	136		
วิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ	0	0.7	1	2.0	30	28.3		
อุตสาหกรรมบริการอาหาร	1	0.9	3	2.5	35	35.6		
การบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์	1	0.8	2	2.3	33	32.9		

จากตารางที่ 4.10 แสดงว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา มีความสัมพันธ์กับ เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนครสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 แต่สาขาวิชาที่ศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

ตอนที่ 11 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปัจจัยภายใน ได้แก่ แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษา คหกรรมศาสตร์ และการรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ เพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

ตารางที่ 4.11 สหสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับ ปัจจัยภายใน ได้แก่ แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษา คหกรรมศาสตร์ และการรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

n = 310

ตัวแปรที่ศึกษา	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	
	(r)	(p)
1. แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	0.13*	0.01
2. ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์	0.21*	0.00
3. การรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	-0.14*	0.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.11 แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์และการรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

ตอนที่ 12 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติ ต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปัจจัยภาย นอก ได้แก่วิธีการจัดการเรียนการสอน และการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

ตารางที่ 4.12 สหสัมพันธ์ระหว่างเจตคติที่มีต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับปัจจัยภาย นอก ได้แก่วิธีการจัดการเรียนการสอน และการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

n = 310

ตัวแปรที่ศึกษา	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	
	(r)	(p)
1. วิธีการจัดการเรียนการสอน	0.19*	0.00
2. การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	0.31*	0.00

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.12 วิธีการจัดการเรียนการสอน และการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ มีความสัมพันธ์กับ เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3

4.3 การอภิปรายผล

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

4.3.1 เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความคิด ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม อยู่ในระดับมาก ส่วนด้านความรู้สึกล้วนอยู่ในระดับปานกลาง แต่ถ้าหากพิจารณาเจตคติเป็นรายข้อ จะมีจำนวน

4 ข้อ ที่มีคะแนนอยู่ในระดับน้อย คือ ข้อที่กล่าวว่าวิชาชีพคหกรรมศาสตร์เกี่ยวข้องกับงานในบ้าน เพียงอย่างเดียววิชาชีพคหกรรมศาสตร์เหมาะสำหรับสตรี มีโอกาสเลือกสาขาวิชาเรียนใหม่ จะไม่เลือกเรียนสาขานี้อีก และในการเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ของผู้เรียนขอเพียงแค่สอบ ผ่าน ซึ่งเป็นข้อความเชิงลบ นักศึกษาส่วนใหญ่จึงไม่เห็นด้วยกับข้อความดังกล่าว ทั้งนี้อาจเนื่องจากการยอมรับวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ยังไม่แพร่หลายกว้างขวางเช่นเดียวกับวิชาชีพอื่น ๆ รวมถึงงานด้านคหกรรมศาสตร์ส่วนใหญ่จะจำกัดแคบในครอบครัว ไม่ขยายความสำคัญไปสู่สังคม ชุมชน ทำให้สังคมไม่ทราบบทบาทหน้าที่และขอบข่ายของงานด้าน คหกรรมศาสตร์และที่สำคัญยังขาดการประชาสัมพันธ์งานด้านนี้ให้สังคมได้รับรู้ถึงประโยชน์คุณค่าของการนำความรู้ด้านคหกรรมศาสตร์ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ตั้งแต่ระดับครัวเรือนถึงการดำเนินงาน สอดคล้องกับแนวคิดของ จิตตินันท์ (2547) ได้กล่าวถึงปัญหาของการไม่ยอมรับในวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ไว้ว่า เกิดจากภาพลักษณ์และเจตคติของสังคม ที่เกิดจากความเข้าใจว่างานคหกรรมศาสตร์เป็นเรื่องของงานบ้าน การเรียนที่เป็นเรื่องใกล้ตัวที่อยู่ในชีวิตประจำวัน ไม่จำเป็นต้องศึกษาเล่าเรียนก็ได้และมองเห็นว่า เป็นงานที่สามารถเรียนรู้ได้จากการถ่ายทอดภายในครอบครัวเป็นเพียงงานบ้านที่ไม่มีความสำคัญ ไม่ใช่วิชาชีพที่สามารถนำไปประกอบอาชีพที่มีรายได้ ทำให้บุคคลทั่วไปมองไม่เห็นถึงคุณค่าของวิชาชีพ

4.3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา และสาขาวิชาที่ศึกษา

4.3.2.1 ระดับชั้นที่กำลังศึกษา

ระดับชั้นที่กำลังศึกษา มีความสัมพันธ์กับ เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ทั้งนี้อาจเนื่องจากการศึกษาในระดับชั้นที่สูงขึ้นทำให้เกิดความรู้ ความสนใจในวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ซึ่งเกิดจากการปลูกฝังและการถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์จากครูผู้สอนในรายวิชา หลักการวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ รวมถึงการเปิดโอกาสให้นักศึกษาแสดงออกถึงความรู้ความสามารถและเชิญชวนเข้าร่วมทำกิจกรรมที่คณะจัดขึ้น เช่น ค่าพัฒนาชุมชนและค่ายอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม เป็นต้น จึงส่งผลให้นักศึกษาเกิดสำนึกและมีความรู้สึที่ดีต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์เพิ่มขึ้น ตามลำดับ สอดคล้องกับ ชิดารัตน์ (2542) ศึกษาพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับอาชีพกับเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะคหกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครได้ พบว่า นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีแตกต่างกัน มีเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์แตกต่างกัน ทั้งในด้านความคิด

ความรู้สึก และแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับแนวคิดของ ศศิวิมล (2542) ได้กล่าวไว้ว่า การที่บุคคลจะมีเจตคติที่ดีหรือไม่ดีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือมีความรู้สึกว่าสิ่งใด ถูกหรือไม่ถูกยอมรับขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม ค่านิยม หรือมาตรฐานของกลุ่มหรือสังคมที่บุคคลนั้นใช้ชีวิตอยู่

4.3.2.2 สาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาวิชาที่ศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับ เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของ นักศึกษาคณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งไม่ สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ทั้งนี้อาจเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามเป็นกลุ่ม นักศึกษาสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ (149 คน) ซึ่งส่วนใหญ่หลักสูตรจะมุ่งเน้นให้เรียน ทางด้านอาหารและโภชนาการ ทำให้นักศึกษาขาดการรับรู้ขอบข่ายของงานด้านคหกรรมศาสตร์ที่ มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับศาสตร์แขนงอื่น ๆ เช่น ความรู้เกี่ยวกับการจัดการครอบครัว สังคมศาสตร์ มนุษยวิทยา เป็นต้น รวมถึงความรู้เกี่ยวกับเรื่องศิลปะด้วย ดังที่ จิตตินันท์ (2547) ได้ กล่าวไว้ว่า คหกรรมศาสตร์เป็นวิชาชีพที่มีลักษณะเด่นในการประยุกต์ความรู้ของศาสตร์หลายสาขา มาผสมผสานให้เกิดประโยชน์ โดยมีเป้าหมายหลัก คือ การพัฒนาคนและครอบครัวและจากพื้น ของปรัชญา “เศรษฐกิจพอเพียง” ตามแนวพระราชดำริฯ นอกจากนั้นวิธีการจัดการเรียนการสอนใน แต่ละสาขาอาจส่งผลให้นักศึกษามีเจตคติที่แตกต่างกัน เนื่องจากความรู้และประสบการณ์ของ ครูผู้สอนที่จบคุณวุฒิต่าง ๆ ที่ไม่ใช่วุฒิด้านคหกรรมศาสตร์ จึงไม่เห็นความสำคัญและเข้าใจขอบข่าย และบทบาทของงานด้าน คหกรรมศาสตร์ จึงมุ่งเน้นการเรียนการสอนเฉพาะด้าน ส่งผลให้เจตคติ ของนักศึกษาแต่ละสาขาแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของมาลัยพร (2545) ที่ศึกษา ทักษะคิดต่อการประกอบอาชีพอิสระของนักเรียนระดับป ุระกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) วิทยาลัย พณิชยการธนบุรี พบว่า นักเรียนที่เรียนสาขาวิชาต่างกันมีทัศนคติต่อการประกอบอาชีพอิสระ โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4.3.3 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับปัจจัยภายใน ได้แก่ แรงจูงใจใน การเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ และการ รับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

4.3.3.1 แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

แรงจูงใจในการเข้า ศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษายุ่งในระดับ ปานกลางและมีความสัมพันธ์กับ เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรม ศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยี

คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 หากพิจารณาเป็นรายข้อ จะพบว่ามีจำนวน 4 ข้อ ที่มีระดับมาก คือ ความมีชื่อเสียงของคณะหรือสถาบัน สามารถนำความรู้จากการศึกษาไปหารายได้พิเศษเสริม ต้องการนำความรู้ไปเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ และเป็นวิชาที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตนเอง ทั้งนี้อาจเนื่องจากคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์เปิดการเรียนการสอนมาเป็นเวลานานและมีการบริการด้านความรู้ถ่ายทอดสู่ชุมชน ทำให้มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย นอกจากนี้คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ยังสนับสนุนและส่งเสริมให้นักศึกษานำความรู้จากการศึกษาไปหารายได้พิเศษในขณะที่ศึกษา เช่น รับผิดชอบ ไม้งานมงคลและอวมงคลต่าง ๆ รับผิดชอบตกแต่งเสื้อผ้า และรับจัดอาหาร เป็นต้น ทั้งนี้คณะได้มีการประชาสัมพันธ์หลักสูตรตามสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ สอดคล้องกับการศึกษาของธัญชนก (2549) กล่าวถึง การจูงใจด้านการศึกษาไว้ว่าเป็นการตัดสินใจที่สลับซับซ้อน เนื่องจากต้องลงทุนทางด้านค่าใช้จ่ายและเวลา นอกจากนี้การตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรมการศึกษาอย่างใดอย่างหนึ่ง จะรวมถึงการยอมรับเงื่อนไขข้อตกลงและเกณฑ์ต่าง ๆ ด้วย และได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ แรงจูงใจด้านการพัฒนาตนเอง แรงจูงใจด้านสังคม แรงจูงใจด้านอาชีพ แรงจูงใจด้านสถาบัน และยังสอดคล้องกับ โสรณา (2549) ศึกษาทัศนคติที่มีต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนิสิตและบัณฑิต สาขาคหกรรมศาสตร์ศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผลการศึกษามูลเหตุจูงใจในการศึกษา พบว่า นิสิตส่วนใหญ่มีมูลเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

4.3.3.2 ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์

ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลางและมีความสัมพันธ์กับ เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 หากพิจารณาเป็นรายข้อ จะพบว่ามีจำนวน 2 ข้อ ที่มีระดับคะแนนน้อย คือ ทำให้เกิดปมด้อยในการดำรงชีวิตในสังคม และรู้สึกอับอายที่เรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ ทั้งนี้อาจเนื่องจากสังคมโดยทั่วไปยังขาดการรับรู้เรื่องบทบาทความสำคัญจากการเรียนการสอนด้านคหกรรมศาสตร์ และมองว่าการเรียนสาขานี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับงานบ้านการเรือน ไม่มีโอกาสที่จะสร้างชื่อเสียงหรือประสบความสำเร็จในชีวิต เป็นอาชีพที่ไม่มีความสำคัญและไม่มีโอกาสสร้างรายได้ นอกจากนี้การจัดการเรียนการสอนยังขาดการกระตุ้นและปลูกจิตสำนึกให้นักศึกษาทุกคนเกิดการยอมรับนับถือและเห็นคุณค่าของตนเอง ด้วยการบำเพ็ญประโยชน์เพื่อสังคมโดยจะเห็นจากการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในระหว่างเปิดภาคเรียนจะมีนักศึกษาเฉพาะกลุ่มและมีจำนวนน้อยที่สนใจเข้าร่วมกิจกรรม หากคณะมีการเปลี่ยนแปลงการจัดการกิจกรรมให้เป็นระบบขั้นปี นักศึกษาทุก

คนจะมีโอกาสได้ร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ทำให้ได้เผยแพร่ความรู้จากที่ได้ศึกษามา ความภาคภูมิใจย่อมเกิดขึ้น เพราะนักศึกษาได้รู้ถึงความรู้ ความสามารถของตนที่จะกระทำสำเร็จและเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับกรองกาญจน์ (2548) ได้ให้ความหมายของบุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเองไว้ว่า บุคคลที่มีความภาคภูมิใจจะรับรู้คุณค่าของตนตามความจริง ตระหนักถึงศักยภาพที่แท้จริงของตน มีความสามารถในการทำงานให้ประสบความสำเร็จ

4.3.3.3 การรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

การรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษายุ่งในระดับมาก และมีความสัมพันธ์ทางลบกับ เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้อาจเนื่องจากคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ได้เปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการได้เผยแพร่ความรู้บริการวิชาชีพแก่สังคมกับบุคคลภายนอก แต่ยังคงขาดการอภิปรายหรือพูดคุยถึงการกระทำดังกล่าว ซึ่งส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงคุณภาพชีวิตของบุคคล นักศึกษาจึงไม่เห็นถึงความเชื่อมโยงของประสบการณ์ที่ได้รับกับความรู้สึที่ดีต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ปรีชา (2547) กล่าวไว้ว่า การรับรู้เป็นกระบวนการพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในตัวบุคคล ที่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมภายนอก การเผชิญหน้ากับสิ่งเร้า การคัดเลือก การจัดระเบียบและการตีความข้อมูลดิบ ซึ่งไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง

4.3.4 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับปัจจัยภายนอก ได้แก่ วิธีการจัดการเรียนการสอน และการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

4.3.4.1 วิธีการจัดการเรียนการสอน

วิธีการจัดการเรียนการสอน ของนักศึกษายุ่งในระดับปานกลางและมีความสัมพันธ์กับ เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 ทั้งนี้อาจเนื่องจากคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ขาดหน่วยงานรับผิดชอบการผลิตสื่อการเรียนการสอนและตำราเรียนที่ทันสมัย ทำให้นักศึกษาขาดเอกสารการเรียนการสอนที่ทันสมัย รวมถึงบรรยากาศในการเรียนการสอน ขาดการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองหรือเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ครูและอาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ใช้วิธีการสอนแบบบรรยาย

มากกว่าการฝึกหัดให้นักศึกษาได้เรียนรู้จากการอภิปรายและแก้ปัญหา ซึ่งเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ (Problem-based learning หรือ PBL) และการนำนักศึกษาไปดูงานในสถานประกอบการที่เกี่ยวข้อง ยิ่งน้อย จึงส่งผลให้ นักศึกษามีความคิดในเรื่องนี้ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับ อูไร (2544) อ้างจาก Bailey et al. (1993) ที่กล่าวถึงการพัฒนาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ เพื่อความอยู่รอดใน ศตวรรษที่ 21 ใ้ว่า สิ่งสำคัญ คือ วัตถุประสงค์ของหลักสูตร วิชาสำคัญที่ขาดไม่ได้ ได้แก่ วิชา สัมมนา ฝึกงาน และวิจัย การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรเน้นประสบการณ์ตรงจากการสาธิต และการฝึกปฏิบัติการทั้งในห้องปฏิบัติการและการฝึกภาคสนาม สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น ห้องสมุด วัสดุอุปกรณ์สำหรับฝึกภาคปฏิบัติ ตลอดจนห้องปฏิบัติการควรมีครบถ้วนและสมบูรณ์ และสอดคล้องกับแนวคิดของ ภิราช (2546) ที่กล่าวว่า วิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง วิธีดำเนินการที่ผู้สอนนำมาใช้ถ่ายทอดความรู้ ทักษะ เจตคติจากหลักสูตรไปสู่ผู้เรียน โดยอาศัยแผนการสอนเป็นแนวทางประกอบ เช่น พฤติกรรมร่วมกันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนจัดทำขึ้น เพื่อให้เกิดความรู้และประสบการณ์ตามความมุ่งหมายของการสอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้รวมถึงปัจจัยที่สนับสนุน ส่งเสริมให้การเรียนการสอนเป็นไป อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของรพีพรรณ (2541) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ทศนคติต่อ การเรียน สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สถาบันเทคโนโลยี ราชวมงคล ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีเจตคติต่อ การเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ โดยรวมด้านครู ด้านวิชาที่เรียน ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียน การสอน ด้านบรรยากาศในการเรียนการสอน และด้านเพื่อนอยู่ในระดับปานกลาง

4.3.4.2 การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษายู่ใน ระดับมากและมีความสัมพันธ์กับ เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่ง สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 หากพิจารณาเป็นรายข้อ จะพบว่ามีจำนวน 6 ข้อ ที่มีระดับคะแนน ปานกลาง คือ ได้ฝึกทักษะอย่างเพียงพอต่อการนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ หลักสูตรมีการ ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้เพื่อนำไปประกอบอาชีพ เนื้อหารายวิชาที่เรียนมีความ เหมาะสมกับระยะเวลาที่กำหนด หลักสูตรการเรียนการสอนจูงใจให้ผู้เรียนสนใจที่จะประกอบ วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ สถาบันมีหน่วยงานแนะแนวให้คำปรึกษาด้านวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ และ หลักสูตรมีวิชาเลือกเสรีเกี่ยวกับการประกอบวิชาชีพให้กับนักศึกษาเลือกเรียน ทั้งนี้เนื่องจาก หลักสูตรการเรียนการสอนที่คณะใช้ในปัจจุบันเป็นหลักสูตรใหม่ พ.ศ. 2550 อาจมีข้อบกพร่องและ ข้อจำกัดจากสภาพเศรษฐกิจของสังคมไทยที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จึงไม่สอดคล้องกับความ

ต้องการ ของสถานประกอบการและตลาดแรงงานในปัจจุบันและเพียงพอต่อการนำไปประกอบอาชีพของนักศึกษา ซึ่งขณะนี้คณะเทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์กำลังดำเนินการปรับปรุงหลักสูตร โดยเชิญสถานประกอบการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาร่วมพิจารณาวิพากษ์หลักสูตร ซึ่งสอดคล้องกับ อูไร (2544) อ้างจาก Bailey et al. (1993) ที่เสนอแนวคิดในการพัฒนาวิชาชีพวิศวกรรมศาสตร์ ไว้ว่าการปฏิรูปหลักสูตร สถาบันการศึกษาจะต้องประกันคุณภาพการศึกษาโดยการปรับปรุงหลักสูตรอยู่เสมอ ให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจ ความต้องการของตลาดแรงงาน และแนวโน้มของการจัดการศึกษา หลักสูตรต้องเป็นสากล เพื่อเตรียมตัวผู้เรียนให้พร้อมที่จะทำงานในระบบเศรษฐกิจโลก ปัจจัยต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทั่วโลกมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการตัดสินใจ การวางแผน และโอกาสจ้างงานในอนาคต สอดคล้องกับการศึกษาของสุรวีย์ (2544) ซึ่งศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรธุรกิจศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรธุรกิจศึกษา ว่ามีความเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะมีการชี้แจงแผนการเรียนและวัตถุประสงค์ของการเรียนเมื่อเริ่มสอน

บทที่ 5

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยศึกษาเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

5.1 วัตถุประสงค์ สมมติฐาน และวิธีดำเนินการวิจัย

5.1.1 วัตถุประสงค์

5.1.1.1 ศึกษาเจตคติ ต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

5.1.1.2 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์กับ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา และสาขาวิชาที่ศึกษา ปัจจัยภายใน ได้แก่ แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ และการรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ปัจจัยภายนอก ได้แก่ วิธีการจัดการเรียนการสอน และหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

5.1.2 สมมติฐาน

5.1.2.1 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา และ สาขาวิชาที่ศึกษามีความสัมพันธ์กับ เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

5.1.2.2 ปัจจัยภายใน ได้แก่ แรงจูงใจในการเข้าศึกษา วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์และการรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ มีความสัมพันธ์กับ เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

5.1.2.3 ปัจจัยภายนอก ได้แก่ วิธีการจัดการเรียนการสอน และการจัดหลักสูตรการเรียนการสอน วิชาชีพลหกรรมศาสตร์ มีความสัมพันธ์กับ เจตคติต่อวิชาชีพลหกรรมศาสตร์ของ นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

5.1.3 วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1-4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่กำลังศึกษาใน ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 1,125 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการ การศึกษา คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1-4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่กำลังศึกษาใน ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 310 คนซึ่งได้จากการคำนวณขนาดของกลุ่ม ตัวอย่างในกรณีทราบ จำนวนประชากรที่แน่นอน (Finite Population) ตามสูตรของทาโร ยามาเน (ยูทช, 2545 อ้างจากTaro Yamane, 1973) โดยยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนของการสุ่มร้อยละ 5 แล้วทำการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตาม วัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดในการวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 7 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา คณะเทคโนโลยี คหกรรม ศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้แก่ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา และสาขาวิชาที่ ศึกษา มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบตรวจสอบรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพลหกรรม ศาสตร์ คณะ เทคโนโลยีคหกรรมศา สตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีลักษณะเป็นข้อคำถาม แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศา สตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระ นคร มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตรา ส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของ นักศึกษาคณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีลักษณะ เป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปาน กลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ

ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับ วิธีการจัดการเรียนการสอน ของ นักศึกษา คณะ เทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีลักษณะเป็นข้อคำถาม แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรม ศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศา สตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่าง ยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ

ตอนที่ 7 แบบวัดเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. ด้านความคิด มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็น ด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ
2. ด้านความรู้สึก มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่ เห็น ด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ
3. ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบ มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ

5.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ซึ่ง ได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

5.2.1 คัดเลือกแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ กำหนดไว้ แล้วนำมาลงรหัส

5.2.2 การวิเคราะห์ข้อมูล มีขั้นตอนดังนี้

5.2.2.1 วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ตามตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา และ สาขาวิชาที่ศึกษา โดยการแสดงการแจกแจงความถี่ และ คำนวณหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

5.2.2.2 วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ตามตัวแปร ปัจจัยภายใน ได้แก่ แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ และการรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ปัจจัยภายนอก ได้แก่ วิธีการจัดการเรียนการสอน และการจัดหลักสูตรการเรียนการสอน วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ โดยการแสดงค่าคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

5.2.2.3 วิเคราะห์ระดับ เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความคิด ด้านความรู้สึก และด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแสดงค่าคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

5.2.2.4 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง กับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา และ สาขาวิชาที่ศึกษา โดยการทดสอบความสัมพันธ์ (The χ^2 -test for Independence) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

5.2.2.5 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างปัจจัยภายใน ได้แก่ แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ และการรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ปัจจัยภายนอก ได้แก่ วิธีการจัดการเรียนการสอน และการจัดหลักสูตรการเรียนการสอน วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 และข้อที่ 3 แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

5.3 สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปรากฏผลดังนี้

5.3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 27.1 เป็นนักศึกษาศาขาวิชาอาหารและโภชนาการ คิดเป็นร้อยละ 48.1 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ อยู่ในระดับปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย 3.48 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.47 มีความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ อยู่ในระดับปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย 3.53 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.39 มีการรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ อยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ย 3.86 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.40 มีความคิดเห็น เกี่ยวกับวิธีการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย 3.63 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.38 และมีความคิดเห็นเกี่ยวกับ การจัดหลักสูตรการเรียนการสอน วิชาชีพคหกรรมศาสตร์อยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ย 3.73 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.43

5.3.2 การวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน สรุปได้ดังนี้

5.3.2.1 การวิเคราะห์ระดับเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านความคิด อยู่ในระดับ มาก มีคะแนนเฉลี่ย 3.26 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.43 มีเจตคติต่อวิชาชีพ คหกรรมศาสตร์ ด้านความรู้สึกรู้สึก อยู่ในระดับ น้อย มีคะแนนเฉลี่ย 2.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.37 และมีเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม อยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ย 3.26 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.43

5.3.2.2 ปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 แต่สาขาวิชาที่ศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

5.3.2.3 แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ($r = 0.13$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

5.3.2.4 ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อวิชาชีพวิศวกรรมศาสตร์ ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ($r = 0.21$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

5.3.2.5 การรับรู้บทบาทของวิชาชีพวิศวกรรมศาสตร์ มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อวิชาชีพวิศวกรรมศาสตร์ ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ($r = -0.14$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

5.3.2.6 วิธีการจัดการเรียนการสอนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติต่อวิชาชีพ วิศวกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ($r = 0.19$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3

5.3.2.7 การจัดหลักสูตรการเรียนการสอน วิชาชีพวิศวกรรมศาสตร์มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อวิชาชีพวิศวกรรมศาสตร์ ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ($r = 0.31$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3

5.4 ข้อเสนอแนะ

5.4.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

5.4.1.1 จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีเจตคติต่อวิชาชีพวิศวกรรมศาสตร์ ด้านความคิด และด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมอยู่ใน ระดับ มาก ส่วนด้านความรู้สึกนั้นอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นคณะเทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ ควรมีการปลูกฝังเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพวิศวกรรมศาสตร์ ตั้งแต่ระดับชั้นปีที่ 1 ที่เริ่มเข้ามาศึกษาในสถาบันและส่งเสริมการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษา เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีการนำความรู้ไปเผยแพร่ให้กับชุมชนและสังคม

5.4.1.2 จากการศึกษาพบว่า

แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพวิศวกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลางและมีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อวิชาชีพวิศวกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ดังนั้น คณะเทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ ควรเพิ่มกลยุทธ์ด้านการประชาสัมพันธ์เชิงรุกกับสถาบันการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและระดับ

อาชีวศึกษาเพื่อให้ครอบคลุมกลุ่มเป้าหมาย โดยการ จัดกิจกรรมต่างๆ ให้นักศึกษานอกได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมและใช้สื่อ สิ่งพิมพ์สารสนเทศทุกอย่างเข้ามามีบทบาทในการประชาสัมพันธ์

ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลางและมีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ดังนั้น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ ควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาแสดงความสามารถเพื่อสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง รู้สึกว่าตนมีคุณค่า มีสมรรถภาพในการกระทำสิ่งต่าง ๆ และมีความเชี่ยวชาญโดยการออกไปเผยแพร่ความรู้ที่ใน ส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

การรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาอยู่ในระดับมากและมีความสัมพันธ์ทางลบกับเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ดังนั้น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ควรเปิดโอกาสให้นัก ศึกษามีส่วนร่วมในการได้เผยแพร่ความรู้บริการวิชาชีพแก่สังคมกับ บุคคลภายนอก และส่งเสริมให้มีการอภิปรายหรือพูดคุยถึงการกระทำดังกล่าว ทำให้นักศึกษาได้ แลกเปลี่ยนประสบการณ์และบทบาทที่ได้รับมอบหมาย เพื่อให้นักศึกษาได้ตระหนักถึงความสำคัญ และความสำเร็จที่ได้รับมาจากการทำกิจกรรม

วิธีการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลางและมี ความสัมพันธ์กับ เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรม มศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ดังนั้น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ ควรมีการ ส่งเสริมให้ผู้สอนปลูก ฝังบุคลิกของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์และส่งเสริม เจตคติจากหลักสูตรไปสู่ ผู้เรียน โดยอาศัยแผนการสอนเป็นแนว ทางประกอบเพื่อให้เกิดความรู้และ ประสบการณ์ตามความ มุ่งหมายของการสอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ รวมถึงจัด กิจกรรมการเรียนการสอนโดยเน้น ประสบการณ์ตรงจากการสาธิต บรรยาย หรือการปฏิบัติการทั้ง ในห้องปฏิบัติการและการฝึกภาคสนาม

การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาอยู่ใน ระดับมากและมีความสัมพันธ์กับ เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรม มศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ดังนั้น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ ควรมีการส่งเสริมและพัฒนาหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยการปรับปรุงและพัฒนา หลักสูตร เพื่อให้สอดคล้องกับเศรษฐกิจ สังคม และนโยบายของรัฐบาล

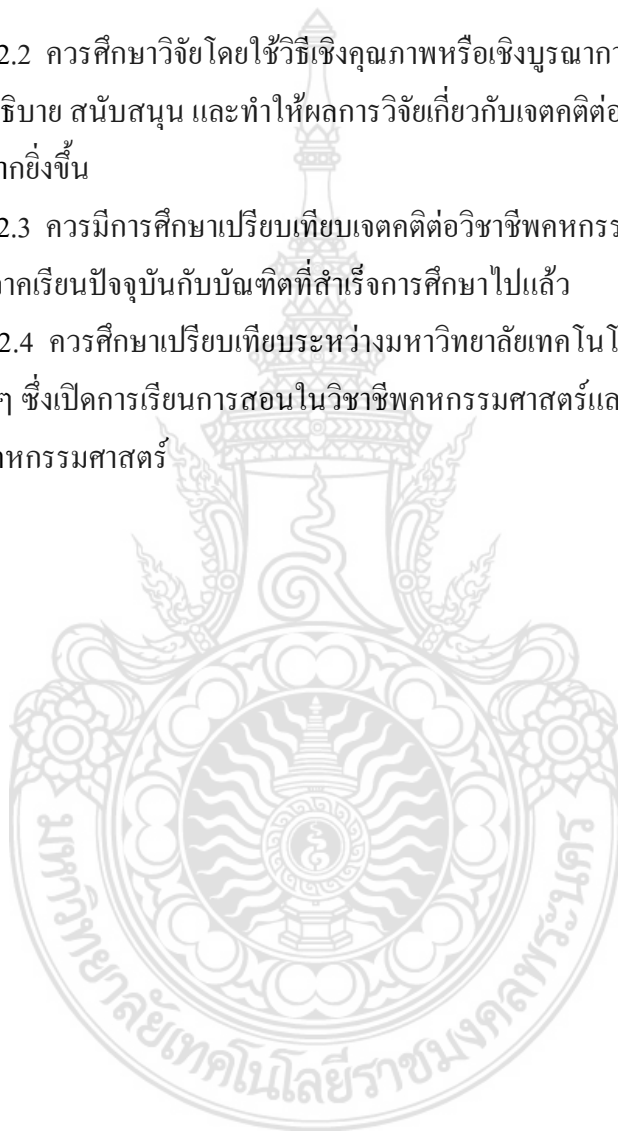
5.4.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

5.4.2.1 ศึกษาปัจจัยอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับ เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ที่ นอกเหนือจากการศึกษาในครั้งนี้ เช่น บุคลิกภาพ ค่านิยม การอบรมเลี้ยงดู เป็นต้น เพื่อให้ ผลการวิจัยมีความครอบคลุมมากยิ่งขึ้น อันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาและเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อ วิชาชีพ

5.4.2.2 ควรศึกษาวิจัยโดยใช้วิธีเชิงคุณภาพหรือเชิงบูรณาการ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึก ที่สามารถนำมาอธิบาย สนับสนุน และทำให้ผลการวิจัยเกี่ยวกับเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์มี ความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

5.4.2.3 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ระหว่างนักศึกษา ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนปัจจุบันกับบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาไปแล้ว

5.4.2.4 ควรศึกษาเปรียบเทียบระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครกับ มหาวิทยาลัยอื่น ๆ ซึ่งเปิดการเรียนการสอนในวิชาชีพคหกรรมศาสตร์และมีหลักสูตรใกล้เคียงกับ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

1. รองศาสตราจารย์สมทรง สีสลาตัน
ตำแหน่ง รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาการปัญญาไท
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ทรงสิริ วิชิรานนท์
ตำแหน่ง รองผู้อำนวยการ ฝ่ายวิจัย
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์อภิรติ โสฬส
ตำแหน่ง รองคณบดีฝ่ายบริหารและฝ่ายวางแผน
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธนพรรณ บุญรัตน์
ตำแหน่ง รองคณบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์พัชรพรรณ ตรีศักดิ์ศรี
ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เรียน ผู้ตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามชุดนี้เป็นวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาในระดับปริญญาโท สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ (บัณฑิตศึกษา) หลักสูตรคหกรรมศาสตร์ มหาบัณฑิต (ภาคสมทบ) คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยมีคำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม ดังนี้

1. แบบสอบถามชุดนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาเท่านั้น ผู้วิจัยขอความร่วมมือท่านโปรดตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงหรือตามความคิดเห็นของท่าน และกรุณาตอบคำถามให้ครบทุกข้อ

2. ข้อมูลต่าง ๆ ที่ท่านตอบจะถูกเก็บเป็นความลับ โดยผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลในภาพรวม ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเจตคติ ต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครในอนาคต

3. โปรดอ่านคำชี้แจงในการตอบแบบสอบถามแต่ละตอนให้เข้าใจก่อนตอบ โดยแบบสอบถามชุดนี้แบ่งออกเป็น 7 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้บทบาทของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการจัดการเรียนการสอน
- ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์
- ตอนที่ 7 แบบวัดเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

นางสาวกรประภา อุบลจันทร์

นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

1. ระดับชั้นที่กำลังศึกษา

ชั้นปีที่ 1

ชั้นปีที่ 2

ชั้นปีที่ 3

ชั้นปีที่ 4

2. สาขาวิชาที่ศึกษา

ออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย

เทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น

อาหารและโภชนาการ

วิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ

อุตสาหกรรมการบริการอาหาร

การบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่กำหนด

ไว้ 5 ระดับ คือ

มากที่สุด	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกตรงกับสิ่งนั้นมากที่สุด
มาก	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกตรงกับสิ่งนั้นมาก
ปานกลาง	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกตรงกับสิ่งนั้นปานกลาง
น้อย	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกตรงกับสิ่งนั้นน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกตรงกับสิ่งนั้นน้อยที่สุด

ข้อ	แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	มีความสนใจเกี่ยวกับงานด้านสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์					
2.	สามารถประกอบอาชีพอิสระได้เมื่อสำเร็จการศึกษา					
3.	มีบุคลิกภาพเหมาะสมกับวิชาชีพคหกรรมศาสตร์					
4.	ต้องการนำความรู้ไปช่วยเหลือกิจการของครอบครัว					
5.	บิดาหรือมารดา แนะนำสนับสนุนให้เรียน					
6.	เป็นวิชาชีพที่มีประโยชน์นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้					
7.	มีการประชาสัมพันธ์หลักสูตรที่ชัดเจนน่าสนใจ					
8.	ความมีชื่อเสียงของคณะ หรือสถาบัน					
9.	การเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ มีโอกาสจบการศึกษาสูง					
10.	สามารถนำความรู้จากการศึกษาไปหารายได้พิเศษเสริมให้กับครอบครัว					
11.	ต้องการนำความรู้ไปเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ					
12.	เป็นวิชาที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตนเอง					
13.	มีความประทับใจบุคคลที่ประสบความสำเร็จในวิชาชีพนี้					
14.	ต้องการเป็นนักวิชาการด้านวิชาชีพคหกรรมศาสตร์					
15.	อาจารย์แนะแนวเป็นผู้แนะนำให้เลือกเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่กำหนด

ไว้ 5 ระดับ คือ

มากที่สุด	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกตรงกับสิ่งนั้นมากที่สุด
มาก	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกตรงกับสิ่งนั้นมาก
ปานกลาง	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกตรงกับสิ่งนั้นปานกลาง
น้อย	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกตรงกับสิ่งนั้นน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกตรงกับสิ่งนั้นน้อยที่สุด

ข้อ	ความภาคภูมิใจในการเป็นนักศึกษาคหกรรมศาสตร์	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	รู้สึกภาคภูมิใจที่เรียนสาขาวิชาชีพลหกรรมศาสตร์					
2.	ได้แสดงออกถึงความเป็นเอกลักษณ์ของไทย					
3.	สามารถนำความรู้ไปบำเพ็ญประโยชน์ให้กับชุมชน และประเทศชาติ					
4.	ผลผลิตของวิชาชีพลหกรรมศาสตร์ ช่วยสร้างรายได้และทำให้เศรษฐกิจดีขึ้นได้					
5.	สามารถแนะนำอาชีพให้บุคคลที่ตกงานได้					
6.	มีความสุขเมื่อได้รับความสำเร็จจากงานที่ทำ เช่น รางวัลจากการประกวด เป็นต้น					
7.	สามารถนำความรู้ไปดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณค่า					
8.	วิชาชีพลหกรรมศาสตร์ทำให้เป็นคนทันสมัยตลอดเวลา					
9.	สามารถแก้วิกฤตเศรษฐกิจในครอบครัวได้					
10.	ผลงานวิชาชีพลหกรรมศาสตร์เป็นที่ยอมรับจากสังคมในประเทศและต่างประเทศ					
11.	สามารถสร้างชื่อเสียงให้กับตนเองและครอบครัว					
12.	วิชาชีพลหกรรมศาสตร์ช่วยสร้างความมั่นใจให้กับตนเอง					

ข้อ	การรับรู้บทบาทของวิชาชีพพลการกรมศาสตร์	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
8.	ทำให้เกิดความสุขในการดำรงชีวิต					
9.	สามารถทำประโยชน์ให้กับชุมชน องค์กร และประเทศชาติ					
10.	ความสำเร็จในวิชาชีพพลการกรมศาสตร์เกิดจากการรับรู้บทบาทของนักศึกษา					
11.	สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้เรียน ครอบครัว ชุมชน สังคมและประเทศชาติ					
12.	เมื่อได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับวิชาชีพพลการกรมศาสตร์ที่ผู้เรียนถนัด ผู้เรียนจะทำด้วยความมั่นใจ					
13.	ผู้เรียนมีบทบาทในการให้ความรู้ด้านวิชาชีพพลการกรมศาสตร์					
14.	มีบทบาทให้การอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไทย					
15.	บทบาทของวิชาชีพพลการกรมศาสตร์ส่งเสริมให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น โดยการพัฒนาเศรษฐกิจส่วนรวมของชุมชน					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการจัดการเรียนการสอน

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่กำหนดไว้

5 ระดับ คือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกตรงกับสิ่งนั้น
เห็นด้วย	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกตรงกับสิ่งนั้น
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกไม่แน่ใจกับสิ่งนั้น
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกไม่เห็นด้วยกับสิ่งนั้น
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับสิ่งนั้น

ข้อ	วิธีการจัดการเรียนการสอน	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.	แจ้งวัตถุประสงค์การสอนและสอนตามแผนการสอน					
2.	ส่งเสริมให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้วิธีการทำงานร่วมกับผู้อื่น					
3.	เอกสารประกอบการสอนมีความทันสมัย					
4.	สื่อการสอนเหมาะสมกับเนื้อหาวิชาที่สอน					
5.	มีการปลูกฝังบุคลิกของนักวิชาชีพคหกรรมศาสตร์					
6.	บรรยากาศการเรียนส่งเสริมให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง					
7.	เชิญนักวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ มาถ่ายทอดประสบการณ์จริงให้กับผู้เรียน					
8.	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทุกครั้ง					
9.	มีการยกตัวอย่าง เปรียบเทียบ และมีกรณีศึกษาในกิจกรรมการเรียนการสอน					
10.	ผู้สอนดำเนินการสอนตามแผนที่กำหนดไว้					
11.	ฝึกให้นักศึกษาทำงานอย่างมีระบบ					
12.	เปิดโอกาสให้มีการจัดแนะแนวอาชีพคหกรรมศาสตร์					
13.	ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง					
14.	ฝึกให้ผู้เรียนประยุกต์ความรู้ไปใช้แก้ไขปัญหาในชีวิตประจำวัน					
15.	ศึกษาดูงาน ในสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับรายวิชา					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพเกษตรศาสตร์
คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่กำหนด
ไว้ 5 ระดับ คือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกเห็นด้วยอย่างยิ่งกับสิ่งนั้น
เห็นด้วย	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกเห็นด้วยกับสิ่งนั้น
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกไม่แน่ใจกับสิ่งนั้น
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกไม่เห็นด้วยกับสิ่งนั้น
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับสิ่งนั้น

ข้อ	การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพเกษตรศาสตร์	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.	จัดหลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน					
2.	หลักสูตรส่งเสริมให้นักศึกษามีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์					
3.	ผู้สอนมีประสบการณ์ในเนื้อหาวิชาที่สอน					
4.	ผู้เรียนได้ฝึกทักษะอย่างเพียงพอต่อการนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ					
5.	หลักสูตรมีการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้เพื่อการนำไปประกอบอาชีพ					
6.	เนื้อหาวิชาที่เรียนมีความเหมาะสมกับระยะเวลาที่กำหนด					
7.	การกำหนดเนื้อหาในแต่ละวิชามีความต่อเนื่องไม่ซ้ำซ้อนกัน					

ข้อ	การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาชีพลหกรรมศาสตร์	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
8.	ผู้เรียนได้เรียนรู้การประกอบวิชาชีพหกรรมศาสตร์จากรายวิชาที่จัดให้เรียน					
9.	หลักสูตรการเรียนการสอนจูงใจให้ผู้เรียนสนใจที่จะประกอบวิชาชีพหกรรมศาสตร์					
10.	ช่วยส่งเสริมให้ได้แสดงออกถึงทักษะที่มีอยู่ของตนเอง					
11.	ช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประกอบอาชีพเสริมสร้างรายได้พิเศษให้กับตนเองตั้งแต่ยังไม่จบการศึกษา					
12.	สถาบันมีหน่วยงานแนะแนวให้คำปรึกษาด้านวิชาชีพหกรรมศาสตร์					
13.	หลักสูตรการเรียนการสอนสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ					
14.	หลักสูตรมีวิชาเลือกเสรีเกี่ยวกับการประกอบวิชาชีพให้แก่นักศึกษาเลือกเรียน					
15.	การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้					

ตอนที่ 7 แบบวัดเจตคติต่อวิชาชีพหกรรมศาสตร์

ด้านความคิด

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่กำหนด

ไว้ 5 ระดับ คือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกเห็นด้วยอย่างยิ่งกับสิ่งนั้น
เห็นด้วย	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกเห็นด้วยกับสิ่งนั้น
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกไม่แน่ใจกับสิ่งนั้น
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกไม่เห็นด้วยกับสิ่งนั้น
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับสิ่งนั้น

ข้อ	ด้านความคิด	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.	สามารถนำความรู้และนำไปใช้ในการดำรงชีวิต					
2.	ช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล ครอบครัว และชุมชน					
3.	วิชาชีพทฤษฎีสามารถนำไปประกอบเป็นอาชีพอิสระได้					
4.	เป็นวิชาชีพที่ไม่ค่อยมีบทบาทในการพัฒนาสังคม					
5.	วิชาชีพทฤษฎีเกี่ยวข้องกับงานในบ้านเพียงอย่างเดียว					
6.	วิชาชีพทฤษฎีเหมาะสมสำหรับสตรี					
7.	สามารถประกอบอาชีพได้หลากหลาย เช่น รับราชการ เจ้าของธุรกิจ เป็นต้น					
8.	ยินดีแนะนำให้ผู้อื่นเรียนวิชาชีพทฤษฎี					
9.	มีโอกาสประสบความสำเร็จในอาชีพน้อยกว่าอาชีพอื่น					
10.	ช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถจัดการทรัพยากรครอบครัว					

ด้านความรู้สึก

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่กำหนดไว้ 5 ระดับ คือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกเห็นด้วยอย่างยิ่งกับสิ่งนั้น
เห็นด้วย	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกเห็นด้วยกับสิ่งนั้น
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกไม่แน่ใจกับสิ่งนั้น
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกไม่เห็นด้วยกับสิ่งนั้น
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับสิ่งนั้น

ข้อ	ด้านความรู้สึก	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.	วิชาชีพคหกรรมศาสตร์เป็นวิชาชีพที่สามารถทำงานอย่างมีความสุข					
2.	ไม่ต้องการบอกผู้อื่นว่ากำลังเรียนสาขาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์					
3.	ผู้ที่สนใจประกอบวิชาชีพคหกรรมศาสตร์มีน้อย					
4.	ต้องการจะศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ในระดับสูงขึ้น					
5.	เบื่อหน่าย เมื่อได้รับมอบหมายให้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิชาชีพคหกรรมศาสตร์					
6.	รู้สึกว่าคุณส่วนมากไม่ชอบเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์					
7.	ต้องการแนะนำให้ผู้อื่นเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์					
8.	ช่วยให้ผู้เรียนและครอบครัวดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคม					
9.	การเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์เป็นการลงทุนที่คุ้มค่า					
10.	วิชาชีพคหกรรมศาสตร์เป็นวิชาชีพที่มีรายได้ดี					

ด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่กำหนดไว้ 5 ระดับ คือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกเห็นด้วยอย่างยิ่งกับสิ่งนั้น
เห็นด้วย	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกเห็นด้วยกับสิ่งนั้น
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกไม่แน่ใจกับสิ่งนั้น
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกไม่เห็นด้วยกับสิ่งนั้น
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	นักศึกษามีความรู้สึกไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับสิ่งนั้น

ข้อ	ด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.	รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพคหกรรมศาสตร์อย่างสม่ำเสมอ					
2.	มีความกระตือรือร้นในการเรียนรายวิชาชีพคหกรรมศาสตร์					
3.	ทบทวนบทเรียนคหกรรมศาสตร์อยู่เสมอ					
4.	มีโอกาสเลือกสาขาวิชาเรียนใหม่ จะไม่เลือกเรียนสาขานี้อีก					
5.	ฝึกปฏิบัติวิชาชีพที่เรียนเพิ่มเติมเสมอเมื่อมีเวลาว่าง					
6.	เรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ด้วยความกระตือรือร้น เพื่อความสำเร็จในหน้าที่การงาน					
7.	อ่านวารสาร หรือ หนังสือที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพคหกรรมศาสตร์อย่างต่อเนื่อง					
8.	เมื่อได้รับมอบหมายงานที่เกี่ยวกับวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ผู้เรียนจะศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองจนสำเร็จ					
9.	ในการเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ของผู้เรียน ขอเพียงแค่สอบผ่าน					
10.	ต้องการศึกษาต่อทางด้านคหกรรมศาสตร์ให้สูงที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้					

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ นามสกุล กรประภา อุบลจันทร์

วัน เดือน ปีเกิด 15 มิถุนายน 2528

ภูมิลำเนา จังหวัดพิษณุโลก

ประวัติการศึกษา

วุฒิการศึกษา	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
คหกรรมศาสตรบัณฑิต (คหกรรมศาสตร์ศึกษา)	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลพระนคร	พ.ศ. 2551
คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต	คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	พ.ศ. 2553

ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน

เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ (บัณฑิตศึกษา) คณะเทคโนโลยี
คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เอกสารอ้างอิง

- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. 2528. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. ศรีเดชาการพิมพ์, กรุงเทพฯ.
- กรองกาญจน์ ใจชื่อตรง . 2548. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความภาคภูมิใจในการศึกษาระดับ
บัณฑิตศึกษา ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล. สารนิพนธ์ปริญญาโท.
สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กรมวิชาการ. 2544. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้า
และพัสดุภัณฑ์, กรุงเทพมหานคร.
- จิตตินันท์ เดชะคุปต์ . 2547. มุมมองภาครัฐต่อบทบาทและปัญหาในวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ .
วารสารคหเศรษฐศาสตร์. 47 (3) : 7-18.
- จิตต์ภิญญา ชุมสาย ณ อยุธยา. 2551. ลักษณะผู้เรียนรู้ตลอดชีวิตของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี
ชั้นปีสุดท้าย . วิทยานิพนธ์ปริญญาเอก . สาขาวิชาการอุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย ,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชิน แต่งศรีวรรณ . 2548. การศึกษาความรู้ความเข้าใจและเจตคติต่อการเรียนคอมพิวเตอร์ของ
นักเรียน ช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดกก เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร. ปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต . สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย , มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ . 2541. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย . พิมพ์ครั้งที่ 7. เทพเนรมิตการพิมพ์ ,
กรุงเทพฯ.
- ชัยชนก แสงส่ง . 2549. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อ แรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อหลักสูตรบริหารธุรกิจ
มหาบัณฑิตของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ เขตกรุงเทพมหานคร . สารนิพนธ์ .
สาขาวิชาการจัดการ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ธิดารัตน์ โปธิดารา . 2542. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับอาชีพกับเจตคติต่อวิชาชีพพลการศาสตร์ของนักศึกษาสาขาพลการศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ . สารนิพนธ์ . สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว . บัณฑิตวิทยาลัย , มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ธีรวุฒิ เอกะกุล. 2549. การวัดเจตคติ. วิทยาออฟเซตการพิมพ์, อุบลราชธานี.

นนทลี พรธาดาวิทย์ . 2545. “ วิถีคหกรรมศาสตร์ในประเทศไทย : บทสะท้อนวิสัยทัศน์และกระบวนการทัศน์จากปัจจุบันสู่ออนาคต . ” วิทยานิพนธ์ปริญญาเอก . ภาควิชาอาชีวศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นันทวิทย์ เผ่ามหานาคะ . 2548. ปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการประกอบวิชาชีพพลการศาสตร์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร วิทยาเขตโชติเวช เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร . สารนิพนธ์ปริญญาโท . สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย , มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ประเชิญ กรูไพบาส. 2537. วิชาชีพพลการศาสตร์. รวมสาส์น (1977) , กรุงเทพฯ.

ประหยัด สายวิเชียร. 2530. ความรู้เรื่องคหกรรมศาสตร์. ธนบรรณการพิมพ์, เชียงใหม่.

ปรีชา สุวังบุตร. 2547. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความรู้ เจตคติและการรับรู้บทบาทกับการให้บริการหลักด้านสุขภาพจิตของเจ้าหน้าที่รับผิดชอบงานสุขภาพจิต ในศูนย์สุขภาพชุมชน เขตสาธารณสุข . วิทยานิพนธ์ปริญญา สาขาธรรมศาสตร์มหาบัณฑิต , มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

เพียว ผลิตภาค . 2539. บทบาทของบิดา บทบาทของมารดา การปรับตัวกับเพื่อน กับความรู้สึกรู้คุณค่าในตนเองของวัยรุ่น . วิทยานิพนธ์ สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัย , มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ . พิมพ์ครั้งที่ 7. สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

พัชรินทร์ จิตต์มั่น . 2551. การศึกษาความฉลาดทางจริยธรรมและเจตคติต่อ ออาชีพอิสระของ นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ (พื้นที่ พระนครใต้) . ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย , มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พิชิต ฤทธิ์จรูญ . 2548. หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา . พิมพ์ครั้งที่ 3. เฮาส์ออฟเคอร์มิสท์ , กรุงเทพฯ.

ไพศาล หวังพานิช. 2531. วิธีวิจัย. งานส่งเสริมวิจัยและตำรา กองบริการการศึกษามหาวิทยาลัยศรี นครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

ภิราษ รัตนันต์ . 2546. ทักษะที่มีต่อสภาพการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ของนิสิตภาคสมทบ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . สารนิพนธ์ปริญญาโท . สาขาวิชาธุรกิจศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย , มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ.

มะลิ อุดมภาพ . 2538. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความภาคภูมิใจใน ตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. ปรินญานิพนธ์ สาขาวิชาการวัดผลการศึกษากรุง บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

มาลัยพร อภิรักษ์ฤทัยกุล . 2545 . ทศนคติต่อการประกอบอาชีพอิสระของนักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) วิทยาลัยพณิชการธนบุรี. สารนิพนธ์ปริญญาโท . สาขาวิชา ธุรกิจศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. 2551. ศูนย์บ่มเพาะธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. [ออนไลน์]เข้าถึงได้จาก : http://www.ubi.rmutp.ac.th/viewpage.php?page_id=4.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช . 2533. ประสบการณ์วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ หน่วยที่ 1-7 พิมพ์ ครั้งที่ 3. นนทบุรี : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

_____. 2535. ประสบการณ์วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ หน่วยที่ 8-15 พิมพ์ครั้งที่ 3. นนทบุรี : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

ยุทธ ไถยวรรณ. 2545. **พื้นฐานการวิจัย**. พิมพ์ครั้งที่ 4. สุวีริยาสาส์น, กรุงเทพฯ.

รพีพรรณ สุฐาปัญญากุล . 2541. **การศึกษาทัศนคติต่อการเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ของ
นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลในกรุงเทพมหานคร .
ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต. สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.**

ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542**. นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์,
กรุงเทพฯ.

รังรอง สีทองดี. 2535. **แรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อของนิสิตปริญญาโทภาคพิเศษ มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ. ปริญญานิพนธ์. สาขาวิชาการศึกษาผู้ใหญ่ บัณฑิตวิทยาลัย , มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.**

ลัดดา กิติวิภาต. 2532. **ทัศนคติทางสังคมเบื้องต้น . พิมพ์ครั้งที่ 2. ฝ่ายตำราและอุปกรณ์การศึกษา
มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.**

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ . 2531. **หลักการวิจัยทางการศึกษา . พิมพ์ครั้งที่ 2. ศึกษาพร ,
กรุงเทพฯ.**

_____. 2543. **การวัดด้านจิตพิสัย. สุวีริยาสาส์น, กรุงเทพฯ.**

_____. 2543. **เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. ชมรมเด็ก, กรุงเทพฯ.**

วศินา จันทศิริ . 2548. **คหกรรมศาสตร์กับการสร้างสภาวะสังคม . วารสารคหเศรษฐศาสตร์ ,
1(48):40-44 มกราคม-เมษายน.**

วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 (กุมภาพันธ์-มีนาคม). **คำเฉลี่ยกับการแปล ความหมาย เรื่องง่าย ๆ ที่บางครั้ง
ก็พลาดได้. ข่าวสารการวิจัยศึกษา. 18(3) : 9-10.**

ศศิวิมล ตามไท . 2542. **การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมการบริโภคข่าวกล้อง
ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร . วิทยานิพนธ์ปริญญาโท . ภาควิชาการ
ประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**

สิทธิ ชีรสรณ์. 2550. **แนวคิดพื้นฐานทางการวิจัย. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.**

- สุชีรา ภัทรายุทธวรรตน์. 2545. **คู่มือการวัดทางจิตวิทยา**. เมดิคัล มีเดีย, กรุงเทพมหานคร.
- สุภลักษณ์ อิงคนินันท์ . 2537. การวิเคราะห์ความรู้และเจตคติของสมาชิกสหกรณ์ที่มีต่อสหกรณ์
การเกษตร เมืองกาฬสินธุ์ จำกัด . วิทยานิพนธ์ปริญญาโท . สาขาเศรษฐศาสตร์สหกรณ์
ภาควิชาสหกรณ์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุรเชษฐ์ โชติวรานนท์ . 2550. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีเจตคติที่ดีต่อวิชา **พลศึกษา** ของนักเรียน
มัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร . วิทยานิพนธ์ปริญญาโท . สาขาวิชาพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย ,
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรวีร์ เพียรเพชรเลิศ. 2544. ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน
หลักสูตรธุรกิจศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ . ปริญญาโท .
สาขาวิชาธุรกิจศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- แสงจันทร์ วงศ์สวัสดิ์ . 2550. การศึกษาเจตคติต่อการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษา โร งเรียนสุรศักดิ์มนตรี กรุงเทพมหานคร . ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- โสธรรมา เครือเมฆ. 2549. “เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนิสิตและบัณฑิต สาขา
คหกรรมศาสตร์ศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. สาขาวิชา
คหกรรมศาสตร์ศึกษา ภาควิชาชีวิตศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อุไร ต้นสกุล . 2544. โลกทัศน์วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ . ภาควิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและ
โภชนาการ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- Allport, Gordon W. 1985. **Attitude, C. Merchison ed Handbook of Social Psychology**. New
York : Clark University Press.
- Henry Assael. 1993. **Marketing : Principles & Strategy**. Fort Worth, TX. : Dryden Press.
- Parker, F.J. 1990. **Home Economics : An Introduction to a Dynamic Profession**. New York :
Macmillan Publishing Co, Inc.